

Sözdür

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2018

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

GÖNÜL SÖZÜM	9
VAZGEÇ VAR MI	11
N'OLUR	13
ÇIĞLIĞIM RÜYA	15
KORDAN	17
KALBİN KİTABI	19
NEDİR BU	23
SUSMA	25
DIŞARDAKİLER	27
TAK ŞU GÖZLÜKLERİ	33
"KARANLIKTA IŞIK BULMAK" İNTİHARIM MI OLUR	35
VAR VE YOK DEMENLE O YOK MU OLUYOR?	39
NEDEN ÇALDILAR?	43
İSYAN VE AKLIN BİTTİĞİ YERDE KALMAK	44
BÜTÜN SORUNLARIN SEBEBİ?	47
ÜZÜLDÜĞÜN ŞEYE BAK	55

4 Sözdür

GELENLERLE GELİR, GİDENLER İLE GİDERİZ.....	57
TAŞ'IM BENİM, BENİMDİR TAŞ.....	59
NESİM GELİRDE.....	61
KÜP İÇİNDEKİNİ SIZDIRIR.....	64
YALANLARIM SİZİ CENNETE BİZİ CEHENNEME GÖTÜRSEDE.....	67
DESİNLER DURSUNLAR CENNET ÇALIŞMA İLE GİRİLECEK BİR YER DEĞİL.....	73
KÂSE KIRILDI.....	74
KARANLIKTAYIM ÇIKIŞIM ÖLÜM OLMASIN?.....	79
BU YOLDA KIRILMAK VARMIŞ.....	83
KAYNAKTAN.....	85
İYİDE NE KÖTÜ.....	87
İÇİ BOŞUN DOLU NOKTASI.....	91
LEN TERANÎ.....	95
EY SEVGİLİ MİRAC'TAN DÖNMESEYDİN NE OLUR DU HALİMİZ.....	99
HACER-İ ESVED- İLÂHİ ÖPÜŞME HATIRASI.....	105
DEDENİN KIYMETİNİ BİL.....	111
KÖTÜLÜĞÜ İYİLER YAPMASIN.....	114

<i>AŞKINA ŞEHİD OLANLAR</i>	<i>118</i>
<i>HANGİ.....</i>	<i>123</i>
<i>KINAYAN DA KINANACAKSA -İNCEL AMA KOPARMA</i>	<i>127</i>
<i>ŞERDE Kİ HAYIR.....</i>	<i>131</i>
<i>İÇİNDE ÇIK... İÇİNE BAK</i>	<i>135</i>
<i>İNSANLAR KADİR GECEİNİ ARIYORLAR</i>	<i>141</i>

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Şüphesiz hamdimiz Allah Teâlâ içindir,
O'na hamd eder, O'ndan hidayet ve bağışlanma
dileriz.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem
Efendimizin kapısında beklemekteyiz.

Ehl-i Beyt'e ve çocuklarına sonsuz saygı ve
sevgiyle itaat etmeyi iki cihan nimeti ve büyük
ihšana kavuşmuş olarak biliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Belki Bir Gün Sözdür

GÖNÜL SÖZÜM

tövbe et söze... dolanma çevresinde
söz kuru odundur ... değerse ateş...bulamazsın
tanrıyla meşgul ol...sözünde kal
o mâmur gönüle...ne diye vefâ istersin
hayâlin yıkıntısı pek hoş olmaz
tut sözü ... girmeden birbirlerine
düşünceler meyhanede
kapı baca kırarlar
ölür sanma sözü
o olduğundan beri
seyret ömrün debdebesini
bırak...gitsin
dünyadan geç...kurtul
kalpler için ne diye ağlıyorsun
can da gitti...cihan da elden
sarıp solacak sırları açma
yok dersin... var olur...bahsetme
söze ayak bastın mı tâ kıyamete dek
canda varsın... gönülde de
çek derdini kahrını da
gönül sözdür yazıyor yazgısını

VAZGEÇ VAR MI

düşlerden geçtik...gül den dikenden
ilden çıkardık kendimi
namustan vazgeçtik...arsız
el yumayız ayaklandırma
doyamadık yanıp erimedeyiz
buz kesilme olur mu
olsa olsa derler filânlar ölmüş
ciğeri kebab olmuş olana
nasihat edilir mi...vazgeç
feryâda başlarız...etme
söğsen razıyız
nefesten doyulur mu
tanrı ölüleri diriltir nefesle
fedâ olsun canımız sana
bu sözden başka bir söz söylersem
kulunuz... vur ağzımıza
dert şarabını içtik
yabancı oldu her kesim
akıl yırtıyor gönlümüzü
ne vakit eteğine yapışacağız

12 Sözdür

ayırırsan... zebun olur gideriz
ateş musallat olacak bize
çekip götüreceğ diye
söz söylemekten vazgeçme
hasetçilere kaptırma aşağılara çekerler
yersen de bizi... nemiz var
yakınsın... daha yakın... daha âlâ soy
başka sevgilimiz
vazgeç var mı

N'OLUR

kapının toprağından olmayan
testideki şarap zehr olur
canan kadehiyle içmeyenin
ağlaması kan olur

neşelenirken ayrılık demişsin
gamın yüreğe oturmakta
önüne ön olmayanın doğuşu bilinmeyenin
batışı mı olur

ressam hüneri yok güzelliğinde
perişan bırakma garibiz
susamış kurnalar
denizler aksa kanmaz olur

daha ne yapsınlar... niyazdan başka
kullarıdır
hiçbir şeyden haberi olmayanlar
senden nasıl haberdâr olur

14 Sözdür

ne hoştu gün geçirmek

kafalar gözler sarhoşlukta

deliler gibi hayâline el çırpıyoruz

böyle şeyler niçin olur

izsize izler nedir ki bizlere düştün

dillerimiz yok seslerimiz de

aktı gözlerden sersem seller

buz gönüllere bir su olur

düşmüşlerin karanlığına

ay'sın karanlık gecede

susuşta yüzlerce dilin var

neden bize lâl olur

eriştiğimiz güzelliğin buğulu şahı

tanrının hediyesi meleğim

seninle bir ışık bulduk

gitme sen... biraz acı n'olur

ÇIĞLIĞIM RÜYA

her şeyim bir rüya
ve ben, sen değilim
bedenim, etim, kanım yok
yalnızca bir düşüncem
yalnızca bir rüya
ne tuhaf... çağlar ve yıllar boyunca
şüphe duymadan ben
bir sen varsın
tüm o sonsuzluklar boyunca tek başına
acılarla dolu bir hayat
hepsi güzel olabilirdi
iyiler, kötüler ve çocuklar
etrafımdakileri gördükçe
ıstırap içimde büyüyor
bazen beni mutsuz kılса da
umudum acıları hafifletmek değil
yüreğim...seviyorum
tek çılgınlığım ve çığlığım
gökler titreten
tanımaya yol açan kendimi

16 Sözdür

daima sessiz... az öz konuşan
sevmek ... karanlıkta bir ışığı tutmaya benzer
yoğunca... karanlık genişler amma
onunla sevgim beni var ediyor

KORDAN

**“Rabbin seni terk etmedi.”
(Duhâ)**

kıymetli olmaz mı
iki cihanda yarım
hakkın için... sayendeyiz
gün, bugün, ay hep sana
yüzüne yağmurlar dahi değmesin
hüzünlensin ruhumuz bir kalb ağrısına
hayalen de olsa yüzümüzü
hiç kaldırmayız izinden
eşiğinin toprağı olmak şerefi
yerde gözümüz... kör aşıklar gibi
kuruduysa gözler
ağlayış merdivenine çıkarız
ulaşırız gayretiyle
baş gitsin ayaklar altına
ellerimiz de ağlasın
aşkın yolu yordamı olmaz ki
gönlümüz sahibi parıl parıl parlayan
yüreğimiz yanıyor kıvılcımdan, kordan

18 Sözdür

görünüşün insan oysa ki yaradılışın tanrıdan
tozun toprağın içindeyiz
sana varmak için kan ağlasak boyuna
şaraba dönmeli ezilen üzüm gibi
cevrinden, cefâdan bezdik diyemeyiz... ama
devlet kuşumuz...gölgede bir ben kadar
bilemiyoruz... Hakk aşkına
söyle canıma cananımız
bizler kul... ya sen

KALBİN KİTABI

biricik... ruhum kanatlandı
bana güç ver
tutkum aşkım
kalbimde ateşler uçuşuyor
her şeyim senin için
tutunacak konuşmalarım
sende yaşayacak
hayat ağacım
beden harap ruhum sarhoş
gözüme dikildi ateş
susuzluk sardı
yanan ben oldum
geldim yanına bak yüzüme
çakıyor kalbim bir çakmaktaşı
ocak alevim parlak tertemiz
geçiyorum kendimden
nasıl çıkabilir ki sesi
yüreğimin telleri kopmuş
keskince söylediler
parçalandı kalbim kan akar

20 Sözdür

keşke... benim diye arzularım
sonsuz dek... al yanına
ne hale geldiğime bir bak
can pınarı yokluğunun acısı
doğuşunu an be an izledim
bahtımın karanlığında
çevirir başını mı diye düşündüm de
gidersin... eyvah bana ne olacak
ne gerek var...burada kal
gül vermez mi
kalbi derin yaradan
son kaleler...daha gül kırmızı
senin rengin diye
sarıp sarmalıyorum
gizli aşkım yüreğime doğru
su akar... dikensiz gülüm
üzerinde ne yazdığını göreceksin
ey güzel tanrım
ne istersen yap
aramızdaki gizli sözler
engelliyor gitmemi
ilk gördüğümde ne hale geldim
benimki bir delilik

sessizleşir mi kalbim boşalmadan
ruhum yıkılırsa bedenim çürür
sonsuz dek... kalmak için
temizlendim...kapılarını açtım
inşa ettiğim bu kırık sunak
gözyaşları ile harçlandı
kanım dök... beni kendine al
kan terini getirdiysen
selinde boğulmama izin ver
hıçkırarak ağlıyorum
iki gözüm... bu bir açlık değil
aşkımı ilan ederken
ne bugün ne yarın ne de başka zaman
lekesiz sıhhatli... hayatımdın
şimdi gördükten sonra
ölümcül bir yarası oldu
dikenli kancalar attığın kalbim
sayısız yaradan damlalar akıtıyor
bana güç ver... tatlı yaram
keşfetmemiş gibi
koşa koşa seni bulmaya geleceğim
kendimi dinlemek istiyorum kalbim atarken
söyle bana hayalin kaynağı nedir

22 Sözdür

kalbim durmuyor seni düşündükçe
her anışında birden tekliyor
telaşla fırlayacakmışçasına
acıma sakın
titreme ateşine yakalanmış birine
kederinden söz etme
kirpiklerden kan sızarken
kalbimden parçalar kopuyor
damarlarımda tenimdeki aşk
seni doldurdu... geri bir adım kaldı
neden çekip gittin
bırakma beni... cefakar olmayı bilmezdin
divanen olarak
dünyaya geldim geleli
harap oldum
olmaz mı benim muradım
ulaşmak için kaç uçurumdan daha
geçeceğim
çılgılığım korkunç gecelerde
ruhumla secde ettikten sonra ağlar
bu sönüklük yanında
susmamam lazım

NEDİR BU

gönülçelen... ağlama
bu ayrılık...haddi aştı
istersen vur...
et kerem ihsan şerbetini
kederin tırnakları
bozuk düzen çalışıyor... iyilik altında
telleri kırılmış...bunca tasa
iyiden iyiye sarhoş
paramparça gönül
nereye gitti
yarabbi... zamanım da sensin
arzusundayım
gönül evimde ateş
akıl elimde kaldı
pusuda deliliğim

SUSMA

canıma sus demeyin
kendimden bile bezdim
yumdum gözlerimi
mezarıma girdim desem yeridir
gönlüm... iki gözüm
bir an olsun... ondan başkasını göremedim
dünya... cennet mi...elim yüzüme
gözlerim kör
dayanamam... o çok güzeldir
yanar gözlerim
kalbim pergel mahpus noktalar arasında
galiba hastayım ... kem göz mü değdi
onu seyrettim...onu gördüm
ne güzellik böyle
insan değilse... tanrım nerede
bütün dünya acı...bir tatlı o
yüzlerce göz varsa...bir bir
onu arıyorum
gönlüme gömdüğüm her düşüncemin
bir çaresi var... söylemek yolu

susturmuyor ki susayım...gönlüm
beni mazur gör... aklım buğulandı
her zaman olduğu gibi
yanındayken yabani oldum
yüzlerce düğümüm var... çözeni yok
inadına gölgesiyim diyorum
aramıza güneş giriyor
dua zamanı onu çağırırım
şu dünya seslerle dolu
o'ysa susma dünyâsında
ben kaldım... düşler yanıma

DIŞARDAKİLER

Geçenlerde bir arkadaş bana bir mail atıp, şu kişi hakkında biri rüya görmüş, faziletlerini anlatıyor dedi.

Bende ucundan diyaloga biraz baktım. Sonra kendi kendime dedim ki, evet bu güzel, bu kişi hakkında ulaşılması gereken bir husus olmuş. Sonra ciğerim yandı. Ümmeti Muhammed'in o kadar garip insanları var ki;

Onları hiç hatırlayan var mıdır?

Onlarla ilgili rüya gören de var mıdır?

Onlarla ilgilenecek veya destek çıkacak?

Tamam, kapıdan içeri girenler bizim, ya dışardakiler?

Evet, dışardakiler, içeri giremeyenler...!

Onlar garipler,

Dertlerini kendilerine dahi dinletemeyenler,

Batmış,

Uzatsa elini tutacak hiç kimse yok.

Dedim ki; mesela, onlara yardım etmek sözüm ona "sokak çocukları koruma derneği" mi yardım edecek..

Durur kalırsın... Çünkü onlar sokakta kalmamışlar ki, birçoğunun makamı yükseklerin ta ötesinde.

Ağlayanları dahi yok onların. Niye ağlasınlar ki.

Gördüğüm iyiler, ağlıyor. Ancak ağladıkları yanındakiler.

Ya dışardakiler? Onları bu kişiler görmek istemezler... Bir gizli kin mi var diye sorasım gelir.

Derler ki, Onları görmeye başladığın zaman seni yakacak bir ateş hazırlayan birileri gibi, onlar, incitirler diye korkuyoruz mu diyorlar.

Bir zaman Hızır'ın camide azarladığı bir veli varmış, Veli; "Fazla ileri gitme seni ifşa ederim", dediğinde, Hızır, Allah Teâlâ'ya "bu hangi dostların ben tanımıyorum" demiş.

İşte, zamanımız da , bu dostların azaldı mı yoksa çoğaldı mı tam olarak bilemiyoruz.

Dışardakiler...

Unutulmuşlar mı?

Unutmuşlar mı ?

Unutturulmuşlar mı?

Soru çok ama cevap veren yok. Bir ağlayan görürsek üzülürüz. Fakat niye ağladığını sormadan geçer gideriz. Ağlayan gerçekten ne için ağlıyor, bilemeyiz.

Gülenlere de bakın. Onlar da ağlıyorlar yalnızlıklarına. Dönülmez yolun içine düşmüşler, dönüşe imkânları yok. İleri gidecekler daha da ileri gidecekler.

Yol bitmez, biten insan olur. Bitti dediğimiz yerde, doğrular ve yalanlar kaybolmuş hakikat ortaya çıkıyor.

Doğrular ve yanlışlar hepsi senin benim için. Hakikatin olduğu yerde doğru ve yanlış diye bir kavram yoktur. Sadece O vardır.

İşte, rüyalar, fikrimizi bağlayan rüyalar. Görebildiğimiz, göremediğimiz rüyalar. Kader değiştirenler, değiştirmeyenler...

Görürsen birisini tanrıya atıyor, tutuyor. Sor, rahat mısın?, “ben inkar ettim, bir şey olmuyor” diyor. Yine görsem birisini “Allah Teâlâ’ya inandım”, sor, “benim içinde bir şey olmuyor.”

Bu nasıl bir hüküm ki sonuçtan kimse memnun değil.

Cevap veriyor, bir şeyler olması gerek, fakat olmuyor. Hafakanlar bünyesini sarmış, inancından zevken alan aynı durumda. Bir şeyler olmuyor.

Olmaz. Eğer büyükle uğraşmaya başladıysan küçüklüğünü bilmen gerekir. Sen ve O bir gerçekse ki, tabiki gerçek, kundaktaki çocuğuna kızan bir anne gördün mü hiç?

Kızan yok, kızılan yok. Ortada bir alışveriş almış gidiyor. Ancak, ölüm. Bunun dışında cevap pek mümkün değil.

Her şey bir yol tutturmuş gidiyor. Doğru veya yanlış. Aslında doğru ve yanlış bir yol yok ki. O, sana bana göre. İnançlı ile inançsız olmanın tek birleştiği nokta iyi olabilmenin paydasında kalabilmek. Eğer doğrusuna eğrisine kararı biz veremiyorsak, iki ile üçün arasında kalmaya gerek yoktur.

“O gün yüzler açılacak astarın rengi ortaya çıkacak”.

Sen neysen karşındaki de o. Ben ne isem sende osun. “Bir siz dahi sizde bulun, benim bende bulduğumu” diyen Yunus’un sözüne mergub olmamak elde mi?

Allah Teâlâ’m ben dışardakilerdenim. Vefakâr dostlarım dışardakiler. İçerdekilerin seninle olduklarını biliyor ve seviniyorlar. Ben ise ağlayanlarını seni bulamayanlarını düşünüyorum. İçeride yaşamaları mümkün olmasa da, onlar içeriği de hayal bile edemiyorlar. Onlara içeriği hayal etmelerini söylüyorum.

Hayal ne güzel şey.

Hayal dahi edememek. Dönülmez akşamın ufkunda batan güneşlerin ışığını tekrar parlatan Rabbim, bu hayale bir imkân yok mu, kurtuluşumuz için bir dönüş yok mu?

Ne olacak?

Külhanın önünde çalışan yaşlı pir efendiyi düşününce, külhanın önünde döktüğü terde cehennemin sönmeyecek mi?

Ah, sine büryan, can uryan, akıl tüğyan, kalp giryan.

Diyor musun; “Ağla dur, soruna cevabı yok.”

“Burada cevabı olmayan doğru sorular sorulmaz”

“Öteye geçince anlatırız mı” diyorsun.

“Öteye ne zaman geçeceğiz.”

Allah'ım....

TAK ŞU GÖZLÜKLERİ

hayata hakikat gözüyle bak derler.

bakmak güzel.

hayal ve gerçek

nerede?

biliyor musun!

bakış ne?

bak bak dur.

gerçekten güzel mi?

hakikat.

hayalde?

hayatım çekilmez

oldu dersin.

çekilmez olan ne?

gaflet ve hakikat.

beraberse

yükseklerde uçmanın

gereği yok gibi

"KARANLIKTA IŞIK BULMAK" İNTİHARIM MI OLUR

İnsan çalışır, yorulur. Çok çalıştığında da karşılık beklemeye başlar. Beklediği karşılık ve isteği çalışmasıyla doğru orantılıdır. Gayret hangi hususta olursa olsun bunun değerini kendisiyle ölçmeye başladığı anda bir şey tükenmeye başlar. Güven. Doğru değerleri.

Değil miydi, bu yapılanlar takdir edilmeli değil miydi?

Takdir edeni vardır veya yoktur. Güven krizi oluşmuştur. Batağına düştüğü fikir yumağı onu boğmaktadır. Zevklerini yitirir. Büyük bildiği her şey yok birer birer yok olup gitmektedir. Neden dediği şeyleri kalmamış, tükenme halini giderecek dayanağı kalmamıştır. İdealleri birer birer sukuta ermiştir. Kendini öylesine bulduğu çatallı yolda eğrisini/doğrusunu karıştırmaya başlamıştır. Sorduğu bir sorusu kalır, hangisi.

Ağladığı şeylerin gülünecek, güldüğü şeylerin ağlanacak olması, nedensiz hale dönüştüğünde bir ışık arayışına girmesi de kaçınılmaz sonucudur. Ancak bu ışığı da kaybolmuştur. Daha önceleri ışıklar her zaman bir sonrakiyle ona yanıp durmuştu. Şimdi neden yanmıyordu?

Duyduğu bir şey vardı "karanlığın nuru içinde görmek" Bu nur içinde ışık denilen şeyde yine karanlığa benzeyen bir değer değil miydi? Kalp, göz ve beden bunu görececek vasıfta olmadığını bilirdi. Karanlığı, karanlıkta görmek, karanlıklar

içinde umut sahibi olmak. Bu bitiş noktası “durulma” mıdır acaba?

Durulma yalnız sırtta beklerken surata vuran soğuk rüzgârlar gibi, tedirgin olmanın ve yardımında gelmeyeceğini bilmek. Durulma değil bu yapayalnız kalmış olmaktır. Güvenini kaybetmiş olmak. İnancını yitirmiş bir sarhoşluk, durulma mıdır?

İşte o zaman bir ışık görünse, beklemediği, bilmediği bir yerden. Buna sevinilir mi ağlanır mı, yoksa son bir çığlık atıp insan kendini boşluğa bırakır mı?

Diyorlar, insanlar neden intihar eder?

Aslında onlar intihar etmediler. Onlar buldukları ışığı kurtuluş zannettikleri hayaller içerisinde umutlarına doğru gittiler. Işıkları yanmıştı, karanlıkları silinmiş olarak kurtuluş umuduna doğru yolculuğuna başlamıştılar.

İşte o kötülenen/istenilmeyen bir sonuç olan intiharî kaderin tercih edilmesi büyük erdem olarak söylenemezdi. Ancak avamın bu erdemin aldatıcı güzelliğine kapılmasın diye üzerine ağır kayalar bırakılmıştır.

Karanlığını bulanların ışık bulması. Nasıl muhteşem bir cazibe ki insanı içine çeker durur. Tek yardım, insana tanrısından gelir ki, tanrısı eğer nefsi olursa şer işlerde ilerler. Ya da Allah Teâlâ olur, o zaman hayalinde görmediği ve inanmadığı kadar ulvi bir hale bürünür ki, kendi dahi anlayamadığı halini inkar eder.

İnkâr etse, küfretse de onun gelmesine neden olan Rububiyyetin onu bırakmadığı için şaşkınlığı artar. İnancı kalmamıştır. Her şeyi bitmiştir. Allah Teâlâ kendi yoluna karşı yapılan emeklere karşı vefalı olduğundan ince akıl perdesini yırtmasına izin vermez. Onu tutar. Son perdesi yırtılmadan hayat sahnesindeki oyununa devamını sağlar. Onun bitmiş tükenmiş bir vaziyette çalışmış bedeni, ihtiyarlamış, erzeli ömre ulaştırılmış olur. Düşüncelerini eğiltecek imkânı kalmamış bu vücuttan artık sadece iyilikler dökülür hale gelinceye kadar sahip çıkar. Kalmayan ve biten bütün istekleri tatmin olmadan sebepler ile ömrü tamamlanır ve gider. Nice doğal yolla ölmüş insan vardır ki onların ölümleri intihar edenlerden daha kötü bir halde olmuştur.

Karanlıkta ışığını bulup ta aydınlanmak için kendilerini sarp yola sürenleri çok kınamayın. Onlar bir doğruyu gördüler. Fakat doğruları kabul edilen tarafta sayılmadı. Fakat onlar aklın sıyrılmış tarafını tercih ettiler.

Vuslatın ayakların kaydığı yerde ve üzülecek mevkiler arkasına saklandığını anlamış bulunuyoruz.

Onun için gördüklerinize değil görmediklerinize inanın.

Bildiklerinize değil bilmediklerinize inanın.

Doğru bildiklerinize de biraz dikkatli yaklaşın. Çünkü doğrulukta perdelerin ancak taklit ile bağımlı oluşu, bize yine hiçliğimizi öğretiyor.

VAR VE YOK DEMENLE O YOK MU OLUYOR?

Varmış yokmuş, demek ile inandım inanmadım demek arasındaki fark kadar incelik ölçülemeyecek kadar yok gibidir.

Dinlinin/dinsizin kutsal kitabında düzdükleri dizinde birbirinden habersiz binlerce kişinin mücadelesi karşısında insanlar hala inanmak/inanmak için çare/çözüm neden ararlar, denilince, cevap yok olup gidiyor. Bizim var ve yok dememizle bir şey var ve yok olmadığına göre tıkanığımız yer nedir?

İnsan her şeyi bıraksa tapmak için verdiği mücadelede yabancı ve uzak kaldığı mefhumları irdelerken, inancını bazen toprağın içinde bazen ateşin içinde bulmaya çalışıyor. Putları kırılmış düzenler, yeni putunu ararken değişen sadece hazlarının dışı vurduğu kadarını görürüz. Ulaşamadığımız şeylerden mutlu olduğumuza göre seçtiğimiz idole kavuşmakla mutluda olamıyoruz. Biten, insan için bitiyor.

Hangi güç bize yön verecek. Gençlikte kuvvetin karşılığına gelen imgeler, ihtiyarlayınca şefkat ve rahmet ile aranılınca değişen bizim isteklerimizin ilahlaşan çizgilerine nasıl doğrudur diye bağlanacağız. Bugün doğru yarın yanlış olan duygularımız.

Hakkı gören gözümüzün öncesini unuttuğumuz sonrasında kurtuluşumuzun hedeflerini bencilliğimizin tayin ettiği güzellikler ile

koruduğumuzda, doğru ve isabetli olduğumuzu nasıl haklı görebiliriz ki. Yok olan ufkumuz karanlığa boğulurken aydınlığını ne ile sağlayacağız, bu bize yorgunlukta veriyor.

Gelen gidiyor ölen kalıyor. Sonrasını haber verende çok olmuyor. Söz varmış yokmuş ile başlıyor bitiyor. Kimi gökte aradığını bazısı toprakta buluyor. Tatmin olmayan doymayan aklımızı sakın kılan karnımızı doyurmak veya istediğimize ulaşmakla da olmuyor. Doymayan bir kalp ile sarsıla sarsıla yıkılan hislerimizi dizginleyen bir şeyi arıyoruz. Bazen bu güzel kadın oluyor, âşık oluyoruz, bazen bir çocuk oluyor, bakıp büyütüyoruz. Yetmeyen doymayan işlerimizin neticesinde vardığımızın yerin arkasını görmek istediğimizde onların dönüşünü bekliyoruz.

Öldü diyorlar, öldüğümüzü biz biliyor muyuz bilmiyor muyuza cevap verirken onu da destek bulduğumuz bir bilgi ile aşmaya çalışıyoruz. Diyorlar ki ile başlayıp diyorlar ki ile bitiriyoruz.

Bilgi bizim için taklid ile kalırken bazıları aşkın halleri ile bir ileri adımla “bildiğiniz gibi değil” ile başlıyor, bitiriyor. İnanıp inanmamakta zorlandığımız hallerimize çözüm ararken bir şey oluyor. O şey, hayatımızı değiştiren O şey,

O. Ne güzel bir daire, harflerin içinde en güzel bir harf şekli başı sonu yok. Dönüp duruyor.

O. Bizi etkileyen O. Tarifi mümkün olmayan ancak duyduğumuz O. Onunla bildiğimiz, Onunla sevindiğimiz...yaptığımız her şey O oluyor. O kim. O ne.

O, tarifini O nunla yaptığımız O. İnanandığımız O, bazen isyan ettiğimiz, bazen can verdiğimiz kadar değerlenen O.

O her şey.

Neden O niçin O.

Cevapsız bıraktığımız, ifade ederken zorlandığımız O' yu ispatlamaya çalışıyoruz.

O diyoruz.

Sonra varmış yokmuş ile başlayan her şey, bizim varmışımız ile biterken bir başkasında yok muşumuz ile sonuçlanıyor.

Sonuçta mutluluk ölümle geliyor. Ölüm kimine göre toprağın altında çürümek kadar bir hiç olurken, bir başkası için daha büyük kapı oluyor.

Ne olmuş ki bu kadar bildiğimiz ile bulmadığımız O, şimdi bize uzak kadar yakın olan durumumuzun da kıymeti olmayan hayatımız kısalmış giderken, ispat edemediğimiz bir çok şey varken sadece bir yalnızlığımız kalıyor. Yalnız olan İnsanlığımız.

İnsanlığın ne olduğunu kendimiz bulabilir miyiz? Bulanlar, bulduranlar var. Şüphemiz olsa da. Şüphe bitmez. Nihayetsiz hallerimiz bizi bir yere doğru savururken, rüzgarımızı durduran bir ışık gelip aydınlatmasa, olacak olmuştur, en-nihayet ile bitmiyor.

Yine onlarsız bulmak, onlarsız olmak çözüm olmadı. Onlar, Onu buldular. onu bulmak ile

bulmadığımız bir ise yalnız kaldığımız varlığımızı nasıl taşıyacağız demek zor bir haber değil mi.

Bir gün bulana “nasıl buldun” dediklerinde “ben buldum” demiş. Soranlar “bulmadın” “sende taklid ettin”. “Bulduğun inandığını bir önceden bulan var.” Öyle ise ben neyim demende bir şey ifade etmiyor.

Varmış yokmuş hikayesi tekrar başladı. Bulanın bulduğu bulunmuşu bulup, önceden giden kervana içinde bizde kaybolup hiç olmuşuz.

Sonuçta bizim var veya yok dememiz ile O var veya yok oluyor.

NEDEN ÇALDILAR?

kimi çalar, kimi kırar
bir şeyim olsa da onu çalsalar...
kıymetli diye
şeytana arkadaş bilirdim hırsızlar
şeytan, terazi olmuş, kıymet tartar
çalınacak kadar bir şeyim olsa
eserim, sanatım, derdim ama
keşke dağıtsaydım
sevinen kim, üzülen kim olurdu,
ben miydim... herşeyin gerçek sahibi

İSYAN VE AKLIN BİTTİĞİ YERDE KALMAK

“Kararan” a

Çözümü olmayan sorun yok iken, yumak haline gelen dertlerle boğuşmak neden olur?

Suç kimin, sorusuna cevap bulunamazken, itaat edilen duygular ile cevap bulmaya çalıştığımız her şey bir bataklık haline dönüşüyor.

İddia edilen her şey gerçekte kabul gören bir merkezin hedef noktası mıdır?

Aranılan şey aranıldığından mı aradığımız için sorun oluyor?

Kim kime itiraz ediyor ki, sonu olmayan tedavi olmayan karanlık bulutlar üzerimize doğru geliyor.

Olmuyor, olmuyor denildiği halde olmasını istediğimiz şey nedir?

Olmayan şey mi, yoksa olmasını istediğimiz şeyin olmamasındaki ısrarımız mı bize acı veriyor?

Emellerimiz bizimle doğuyor, fakat bizimle hiç ölmeyecekler ki, bizler gitsekte o emel vasfıyla süflileşerek devam edecektir.

Emeller ulvi olamaz. Emirler ulvilik sahibidir.

İstek bizim hedefimiz olmalı. İstemek denilen fiiller ancak umut edenler de olur. Umudumuzu bırakmak gerektiği şuradan belli oldu, istediğimiz zaman ölemiyoruzda ondan. Son dediğimiz şeyler bizimle beraber değiller. Bizimle beraber olan ancak istemediğimiz olanlardır.

Burada bir ayrıcalık zuhur etti. İstemeyi unuttuk, istemek bizde kalmadı dediysen. O zaman her şey sanki biz istiyormuş gibi oluyor.

İstediğimizde kaçan istemediğimizde varılan bu husus, neden gelmek istidani gösterişi, benliğimizin son tarafındaki umutsuzluğun karşılığı mı olduğundandır.

Olsun, olmayıp, aşkın cevap bulamıyordaki sorunda, soran ve sorunda olmaz. Sorunsuz olmak, soranlar için değil sorununa bağlanırlar. Sen çıkarsın aradan.

Zorlandığın yerde zorlamayı bırakmak gerekmez mi? Hayat kısa olunca hangi ihtiyacın doyuma ulaşabilir ki? Her güzellik terk edilen olunca, güzellik kendini bırakmak veya istememek mi?. Öyleyse istedikçe istediğin şey yıkım gerektiren düşman olur.

Bırakıp gittiğimiz her adım terk edilesi ile bize yönelip kaybolduğu için üzülmeyi ki, yolunu bulanın attığı adımlardaki geçmişe üzülmeyi ki, gelen gitti, gelecek ise beklenilmesi gereken bir yerde dururken bizi beklemekte acele etmedi.

Daldan dala, bucaktan ocaktan konuşsanız da eğri de olsa düzde olsa anladığın anlamadığın diye beklediğimiz her şey bitti kaldı.

Zaman yıkıma uğradığında onu tutmaya çalışmak yerine düştüğümüz yolun ilerisine baksaydık acıların olmadığı gibi gelecek için umudumuz olurdu.

Bir mağarada kalanın istediği ne kadar olur?

Dağ tepesinde veya dehlizde kaldığındaki fark nedir?

Dağ tepesinde olan fikri dünya ise zeminde duran süfliyettir. dehlizde olanın ki ulviyeti ise dağdaki durandan niçin üstün olduğunu anlayabilirsin.

Bildiğin bilmediğin şeyler eşitlenmeli. Sorun sende başlamasın diye geriye ileriye bakmalı. Nefsini düşünmek ile kendini korumak ayrı şeylerdir.

Çok iyilik cennete kavuşmaya sebep değildir. Belki uzaklaştığının habercisi olacaksa geri geri kalman daha faydalıdır.

Korkudan geri kalışın ile ağlayıp durduğun ateş sen istediğin için yanmadığı gibi, senin için sönmez.

Varsan varsın yoksan yoksun değil mi.. İnancını da doğru bilişin seninle değil başkalarındaki ile oluşmuştur. Var ve yok ne ifade edebilir ki..

Verilen verilirken, sen hak ettiğin için verilmediği gibi, hak etmediğin zamanda senden alınır alınmazını, bilemen de çok önem arzetmez artık

Ey isyan eden kul, bulunduğun yeri bulamadın gideceğin yeri nasıl tayin edeceksin.

...

Not: Okuduğunuzu çok anlamanıza gerek yok. Çünkü kararana yazıldı.

BÜTÜN SORUNLARIN SEBEBİ?

Dünya karıştı mı, bulanmış sular gibi akar durur. Bunun yanında, kokuşmuş dünya nehrinin bir mecra bulamaması da ayrı bir sorun olarak karşımıza çıkar.

Yatağını bulmayan su ne yapar?

Etrafını yıkar.

Dönüşü olmayan yıkım. Bu geçici dünyada insanın önemli konumu uyum sağlayıp sağlayamamasıdır.

İnsanın ulaştığı en yüksek başarısının son noktası başarısızlık/kabiliyetsizlik/yeteneksizlik yerindeki bitişin zafiyet sendromuyla, yükseklikten geriye dönüşte yapamadığından, şaşırır kalır. Bir lider konumunda olduğunuzu düşünün her an bir hedef koydunuz ve istenilene kavuşuyorsunuz. Ancak seyyar olunan yolda bir zaman sonra yeteneksizlik başlayacaktır. Hızınıza dünyanız yetişemez olacaktır. Öyle ki kutsal alanınız diğer kutsalların alanına doğru yönelişe geçmeye mecbur kalacaktır. Kümeler birleşebilir, atomlar molekül olabilir. Fakat birleşmenin bir enerji patlaması veya yutması meydana vardır. Önemli olan bu birleşmenin/ayrılmanın enerjisini zarar vermeden selleşmeden/serserileşmeden bir mecra ya akıtılmasını/toplanmasını sağlamaktır. Bu ise her zaman mümkün olmuyor/olamıyor. Bu şekilde olunca da cevap eşittir: kaos.

Hijyenik/refah hayat yaşamak üzerine kurulan yüksek seviyeli hayat projeleri yüzünden batı,

dolayısıyla bütün dünya günümüz sorunlarıyla kendini kontrol edemez hale geldi. Sorunlarını çözmek için ortaçağ çarelerine yönelmeye mecbur kalıyor.

Avrupa “Olmaz”, bizde olmaz dediği güvenini kaybetti/kaybediyor. Son medeniyet, en yüksek ideale kavuşmuş özgürlük mefhumlarının birer palavra gibi yıkılışını hissediyor.

Bu neden oldu?

Kuvvetli olmanın verdiği zayıflıktan. Şöhret ve sarhoşluğu. Bir gökdelenin en yüksek tepesinden aşağıya bakan insanın içi nasıl çekilirse, Avrupa’nın içi çekilip, psikoza bozuldu.

İniş onlar için mümkün olmadığı gibi çıkışı da mümkün değil veya düşmesi için atlaması gerekiyor..

Tekrar sorun nereden başladıya dönelim.

Sorun büyüklerin yani büyük bildiğimiz insanların düştükleri mesihanik sendromları yüzünden düştükleri sendromlar mı?

Sürü insanı, karnı doyduğunda ve cinsel açlığını giderdiğinde mutlu olur. Dünyanın güzelliğinden bahseder. Ancak büyükler denilen ekâbirler (!) tayfası bu şekilde değildir. Kuvvet bulmuş ve son diyeceği/duyacağı bir şeyi kalmamış insanlar. Bunların yanında bulunan şeytanın dahi “şunu yap diyeceği kalmamış insanlar”ın huzursuzlukları/doyumları patlayınca çıkan durumların kaosu.

Kaos, aslında dünyanın günümüzde en çok tapınılan ilahı. Perestleri (Taparları) için kaos sindirilmesi zor olanları sindiren, yıkılması zor olanları yıkan, aşkın ilahî duygu.

Kaos ise tasarrufa geçmelerini sağlayacak olan, mesihlerin, mehdilerin, liderlerin yeteneksizlik sendromlarını tekrar harekete geçirmeleri için gerekli menba. Çıkılan/ulaşılan yerde artık bir şey kalmadı. Bunun ötesinde" ne olur"dan gayri bir şey kalmamıştı.

Bir düşünürün yazıp yazıp sonra tekrara düşmesine benzeyen durumun sonucunda, tatminsizlik kuşağına vardığında uydularını kaybeden gezegen gibi, rotasını bozmasına şaşırıp kalmamak gerekir. Uydusunu kaybedenlerin durumunu ölçmek isterseniz, ayını kaybeden dünyayı düşünün, herşey birden bozulur. Bitkiler, hayvanlar, zamanlar ve ...birçok şey birbirine kalbolup gider. Sonuç yine kaos.

Tekrar soruya döner isek, bütün bunlar nereden başladı?

Âdemin fıtratındaki sonsuzluk aşkına dur diyen bir neden mi var?. O nedeni bulmak için tekrar büyük insanlara dönmemiz lazım. Niçin, büyük olmak gerçekten hastalık derecesinde bir durumdur. Hani Allah Teâlâ büyük olmasa, olabildiğince büyüklenmenin de yolu, Onun kontrolünde tutulmasa, bildiğimiz bu büyükler neler olmazdı ki.

Her şey olurlardı. Hayal âleminin ulaştığı her şey. Maalesef öyle olmadı/olmuyor. Büyüklenmenin durdurulduğu nokta ne zaman başladı, diye

kendimize bir soru yöneltelim. Cevap çok zor değil. Fakat bunu bulmamız gerekiyor.

Bu soruya insanı oluşturan iç dünyasından cevap vermek gerekir. İç dünyamız dış dünyamıza etki ettiğine göre tarihin gerisinden bu ana kadar geldiğimizde görürüz ki, tek hedefimiz olmuş. İlah olmak, ya da ilahi yönü olan peygamber.

Dünyamız son ikiyüzyıl içinde kazandığı ivmede döndü dolaştı, birçok ideolojiler, fikirler, felsefeler denedi. Olmadı. Şimdi olmayacak denilen, bitti denilen, tamam denilen dinler duvarına tekrar tosladı.

Dinler.

Vazgeçildi denildiğinde tekrar tekrar kendini açığa vuran dinler.

Dinler hak ve batıl olmasını dışa göre alırken kendi içinde hep hak olan dinler.

Allah Teâlâ'nın emrettiğini unutup veya içine sindiremeyen insanoğlu, yine din duvarına gelip dayandı.

Şimdi dünya çıkış arıyor.

Duvar bu, çıkış olur mu? Duvardaki çıkış yıkılmak/yıkılmak.

Durum bu dünya yıkılıyor.

Ne ile yıkılıyor? Kaos ile.

Kaos, fakire garibe ve sürü insanına bir şey yapmaz. Kaybedeceği bir şeyi yoktur. Kaybedecek olan yine büyüklerdir.

Bildiğiniz büyükler bazen kaostan nemalanıp daha ileri varmak istedikleri düşünceleri vardır. Ona göre planlar kurarlar. Ancak planlar nereye kadar varabilir ki, üst tasarımcılarının kontrolünde varsaydığımız olaylar beklenilmeyen bir yere doğru gitmeye başladı.

Sarhoş-Kaos.

Günümüzde görülen durumun başlangıç yeri nere diye bir daha düşünelim. Büyükler, her yeri karıştırdılar. Ancak Türkiye'yi karıştırmanın faturasının ağır olduğunu şimdi şimdi anladılar. Afganistan, Hindistan, Pakistan, Irak, İran ... sayamacağımız bir çok yerde karışıklıklar oldu. Orada olanlar ile Avrupa/emperyalist güçler rahatsız olmadı. Ancak tekrar Türkiye üzerinde ameliyat yapalım düşüncesi, Osmanlı gibi tarihten silinsin üzerine Lawrencevâri komploları yüzyıllık periyodda uygulamaya aldıkları projenin son perdesini açmaya başladıklarında her taraf birden karıştı. Avrupa unuttuğu zor günlerin geri geleceğinin korkusuna düşüp evine kapanmak ile sorunları çözeceğini düşünüyor. Aldanıyorlar. Yıllarca emek verdikleri sahte kahramanlarını kaybeden Avrupa acı içinde kıvranırken, yenedünya Amerika sanki bu kaostan uzak kalacağını zannediyor. Görünen o ki o şekilde olmayacak. Oralara da terör ulaşacak ve daha beter olacak. Medeniyetin beşiği olan Avrupa'da akıl mertebe bulmuştur. Ancak Amerika ise cehaletin ileri seviyede olduğu memleketler halkasında olduğundan kovboylaşan hayatını tekrar yaşayacak görünüyor.

Dünya neden huzursuz, neden sallandığı depremi durdurmak istemiyor. Bunun çaresi Türkiye ye geri dönüş yapıp, onun için tasarladığı kara planını kaldırmasının gerektiğini hatırlamasıdır. Yıllardır milletimizi parçalamak için peyderpey çalışan empreyalist güçlerin dur demelerinin vakti geçmeden tedbir almaları gerekiyor. Büyükler makamında meşhur bir söz vardır. “Dünyada Türkiye.”

Türkiye, ilkçağlardan beri medeniyete beşik olmuş bu yurttaki komplo düzenlemek istenilse de istenilen hedefi tutturamayacaklarını anladılar. Ancak mesihanik duyguları nedeniyle kabullenmeyen büyükler zorluyorlar.

Terörü Türkiye’de durdurmak demek, dünyada durdurmak ile eşdeğerde olduğu gerçeği bariz olmuştur. Avrupa, kendini tekrar huzura kavuşturmak için Türkiye’yi huzura kavuşturmalıdır.

Milyonlarca mülteciyi doldurup yıkmak istedikleri bu millet hala ayakta nasıl kaldı diye masa başındaki akıl hocaları şaşkın şaşkın, nerede hata yaptıklarını bulmaya çalışıyorlar.

Her şey Türkiye’de başlar, Türkiye’de biter.

Buradan sözü Habil ve Kabile getirirsek, bazı kardeşlerimizin özerklik hayallerinin sonucunun nereye gittiğini iyi düşünmeleri gerekiyor. Evler dağılıyor, yurtlar boşalıyor, okullar harap oluyor... eşler kayboluyor, her şeyin yanında psikolojisi bozuk bir genç nesiller geliyor. Bunlar üzerine hiçbir şey olmayacağı gibi sahte duyguların

şizofren arzuların tatmini “insanları huzursuz etmenin bedeli ağır olur” diye akıllarını başa alma zamanı gelmiştir/geçmiştir. Hatırlarsanız Allah Teâlâ Kurân-ı Kerim’de Kabil kendini “bir karga kadar da olmadım” diye hayıflanmasını beyan etmesinde, teröre bulaşanın kuş kadar akıllı yoktur, demek mi istemiştir.

Sonuçta bütün gördüğümüz kaos/terör karganın kardeşini öldürmesiyle mi başladı?

Düşündünüz mü karga kardeşini neden öldürdü?

Şu an için cevabını bilmiyorum. Bir bilen vardır tabii ki.

Ayrıca bütün sorunların sebebi “karga”nın peşinden gitmediğimizden mi yoksa gittiğimizden mi oluyor?

ÜZÜLDÜĞÜN ŞEYE BAK

ümidini kaybedip
ağlayacaksan
-ağlama.
seni senden
bilinmezken yarattı.
-sana da sormadı.
kalbine ışık vursun
utanılacak yerde kalma
-kalırsan
önemli değil
sen sadece bir kulsun
kuldan
ne beklenir ki

GELENLERLE GELİR, GİDENLER İLE GİDERİR

tekrarı tekrar,

tekrar mıdır?

sizi biz, bizi siz.

bulan mı... o'nu

o mu bulanı?

biz varız, siz varsınız

dersen

gelenlerle gelir, gidenler ile gideriz.

TAŞ'IM BENİM, BENİMDİR TAŞ

“Taşı’ımı put yapanlar tanrıya taparlardı.”

tanrıma.. seviyorum

insan mükemmelse her an...secde eder... diyorum

emanet verilecek denildiğinde,

dayanamam diyen taşıni da biliyorum.

tanrı’m, anasırı değil taşı kutsal kıldı

İsmail anasıyla kurban

Kâbe eyledin Hacer’im

yaratılmışların efendisi taşıma

bir öpüş verdi

seninle olmak ve hayat bulmak

seni sevmektir benim dinim imanım

tanrı olanlar için mi?

taş kalpli diyorlar

bende dönüp duruyorum.

geceyi açan, gündüzümü karartan seyrinle

ey sevgili

yerlere uzanmışken, senin

üzerinde akarken bedenim,
beni nasıl incitiyor.
ruh olabilsem, hava olabilsem ya da rüzgar,
incinmeden nasıl gidebilirim, diyorum.
sen incinmezsin.
tanrı incinmez ki.
fakat ben korkuyorum.
üzülmemden, üzüleceğin için
eğer sen kalbini yere indiriyorsan
bana da toprak olmak düşer.
toprak olur, sarmalarım seni
fakat kokuşmum halimi biraz hoş gör
tanrıma derim
biçareni seller ile dağıtıp perişan etme
uzaklara atarsan beni
saldâ'lığını kıskanırlar.
yüreğimden kopan nameleri
parlayan şimşeğe çevirme
divane olur...benden seni incitirler
seni sen olarak hiç görmedim ki
kulluğumu kabul eder misin?

NESİM GELİRDE...

Her insana hayatında Hızır aleyhisselâm bir kere uğrar demişler. Ancak gelenin Hızır olduğunu bilmek veya nasiplenmek ise biraz kaderî şansa bağlıdır. Hızır, gelir ve gider. Bize de bir nesim ile geldi gitti dese insan yalanı olmaz. Hani bir duruşun vardır, hafifçe yüzünü okşayan rüzgara dayandığın biraz fazla eğilsen düşeceğin. O nesim gelmiş ve seni baktığın umduğun yönden başka tarafa seni bir an içinde çevirmiştir. O vakit bulunduğun huzur veya tedirginlik, her şeyiyle seni alıp götürmüş, durduğun yoldan seni alıkoymuştur. Yolun eğride olsa seni alıkoymuş, doğru da olsa. İşte o an sende bir şey değişmiş/değiştirilmiştir. Değişiklikler benlik dehlizlerinin en derinine kadar varmıştır. Sonra dönüşmüşsün ve o nesimin gidişine bakakalmışsındır. Durgun havada nerden çıktı bu ruh yeli.

Bir daha yok, bir daha gelmez ki.

İşte o saniyeler içinde kaderin bütün çizgileri değişmiş, beklenmeyen düşünülmeyen umut edilmeyen tarafa doğru akmaya başlamıştır. Çarkların siteminde en büyük çark azcık oynamış ona bağlı olan nihai en küçük çark nasıl fırl fırl dönmeye başlamıştır.

O an düşüncelerde kaybolan izler tekrar canlanmış, unutulmaya yüz tutmuş hatıralar hayale hücum etmiş, bir sancı ile unutmak istediğin şeylerle bir daha ile karşılaşmıştır.

Umutlar sönmüş olsa da bir canlılık yerine kavuşmuş, uyuşukluk bertaraf olmuştur. Bu nesim senin hızırın değil de ne idi?

Her gördüğün hızır

Hızır dedikleri şekillenmiş bir imge değildir. Salt insan için söylenmiş de değildir, bu bazen bir “taş”ta olabilir, bir ufacık kuşta.

Gelmeler ve gitmelerle biten bu hayatın kıyamet gününde rabbi ile kul konuşurlar. Aralarında çok çetin tartışmalar yaşanır. Kul “benimle ilgilenmedin” diyecek kadar, serzenişte bulunur. Allah Teâlâ suçlu imiş gibi, kuluna karşı ezile büzüle, o kadar ince zarifâne bir yaklaşımı vardır ki, kul her itirazında bir daha hüsrân ve mahcuplukla kendi nefesine döner. Hayalindeki celâl sahibi ilâh gitmiş, cemâlin en son zirvesi. Allah Teâlâ, “ben rabbliğimin gereği senin için en olması gereken şekli ile ifâ ettim. Fakat sen bir şekilde kabullenmek istemedin. Dünyada her zaman bir kere uğrasın dediğin Hızır’ımı ben her an gönderdim. Anın içinde anınla beraber. Fakat sen hep başka bir şekilde düşünmeye ısrar ettin. Benim senden uzaklığım hiçbir vakit olmadı ki. Beraberliğimizi ayrı düşünmekte ısrarın değil mi ki, bu ayrılığını ikimize yazdı. Eğer ben seninle olan ilişkiyi bitirmek istemiş olsaydım, karşıma alıp konuşur muydum, hesap sorar gibi durur muydum. Kararı sen ver, haklı olan kim?

Derin bir sukut ile geçen bir zaman sonra kulun yüzüne bir nesim daha dokunur. Fakat bu nesim onun Hakk katından ayrıldığını tekrar tekrar

yaşadığı dünya içindeki yerine savurmuştur. Kul der ki, ben ölmüş değil miydim? Bu dönüş neden, yoksa herşey bir hayal mi?

-Her şey bir hayal. Sende hayalin hayalisin. Oldu bitti değin şeylerin hepsi bir nefhanın esintisi idi. Şimdi o gitti. Peşinden gider misin gitmez misin?

Olurda bir nesim yüzünüze vurursa, yüzünü ona dayamayın, açın ciğerinizi soluklanın. Bir daha o ab-ı hayat gelmeyecek.

Geldi ve geçti...

KÜP İÇİNDEKİNİ SIZDIRIR

“Köpekler, ancak havlar.”

Bir ateist kardeşim bana geldi, dedi ki,

“Benim Müslüman olma nedenim, Müslümanlar değil, b.. sıçan okumuş mektepli yazarlarının Hz. Muhammed’e çirkin iftiraları oldu. Dedim ki, bir insanın milyonlarca seveni varken, bu kadar iftira ediliyorsa bir yerde yanlış olmalı. Bütün insanlar deli bunlar mı akıllı? Olabilir, hatasız insan yoktur. Fakat çirkinleşmeleri beni tiksindirdi. Sataşmaya çalışırken kendi çirkinliklerini kusuyorlardı. Bu insanlara teşekkür etmem gerekiyor, İslâm dinine girme vesilem oldular.”

...

Eskiden dine karşı akıl almaz iftiralar ediyorlar diye bu bahsedilen kişiler hakkında nefretim kabarır ve çok üzülürdüm. Sonra anladım ki, onların bu saldırıları dini zayıflatmıyor, dine kuvvet kazandırıyorlarmış. Allah Teâlâ çirkin insanlar ile dine yardım ediyormuş. Onların dara sıkışmış akılları kör kuyularında boğulurken, mutsuz oluşları değil mi ki azgınlıkları günden güne artıp kendilerini de rahatsız etmektedir. Çünkü kuyulara inmek kolay, fakat çıkış çok

zordur. Dışarıdan bir ip uzatan lazımdır. Maalesef taraftarları tarafından hiçbir vakit uzatılmamıştır. Şeytan dahi “**ben senden beriyim**” demektedir. Onlar, Dante’nin hayali cehenneminde kurdukları tuzakları içinde boğuşurlarken çıkışlarını sağlayacak yardımcıları olmayacaktır.

Yapılan her yanlış hareket, doğruyu incitmediğine göre, getirisi yanlışla, bir yanlış ilavesi ile onu daha çirkinleştirici olmaktadır.

Ey sataşanlar, sizlerin sataşmasından memnun olduğumuzu bir daha belirtmeliyiz ki, bu hareketleriniz ile İslam yücelirken, sizlerin hezimete doğru yol aldığınızı görebilmekteyiz. Hz. Rasûlu’llâh salla’llâhu aleyhi ve sellem Efendimize karşı yıllardır yaptığınız çirkin iftiralar onu sevenlerini artırmaktan başka bir şey husule getirmedi. Siz devam edebilirsiniz. Daha fazla yapınız ki, bu sizin zayıfladığının işareti olduğunu bilelim. Sayenizde zayıf Müslümanlığımız daha kavi olsun.

Ey kuyusunda yalnız kalanlar, küp içindekini sızdırır, bilmiyor musunuz? Çirkinden çirkin sözler çıkar. Karanlığınız bizi değil sizi rahatsız edecektir.

**YALANLARIM SİZİ CENNETE BİZİ CEHENNEME
GÖTÜRSEDE**

İsa (aleyhisselâm) havariyyuna demiş:
Sizin bir kardeşiniz uyumuş olsa ve yel onun
eteğini açsa,
keşf-i avret vaki olsa neylerdiniz?
Onlar demişler ki örterdik ve uyandırırıldık.
İsa (aleyhisselâm) demiş:
Yok belki keşf-i avret ederdiniz. Dediler:
Subhanallah bu nice olur? Dedi:
Sizden biriniz bir kardeşinin ayıbını görse
aşikâr ediyor.
Bu ondan daha çirkindir.

Yıllar geçti gitti. Çok şeyler gördük ve geçirdik.
Destanı olmasa da kısacık bir hikayeye sığabilecek
hayatımızda doğruyu çok seven birileri göremedik.
Belimiz kırıldı. Hakk için dedik, “**Kırılmayız**”, ya
da “**kırılmazlar**” dedikse de. Doğrular söyledik,
Değimiz gibi de çıkmadı. Hepsi anlaşmışlar gibi,
parçalandık/parçaladılar. Sonra doğru diye
yalanları çorba edip, yalanları bir bir bina
ediverdik.

Neden?

Sorana, cevabını doğrudan verince kızıp gitti. Hem
üzdük, hem üzüldük. Dediğimiz doğru da sanki
kader yazıcısı gibi, aynen çıktığında da iş işten
geçmiş oluyordu. Olmasın diye, yalanlar
söyleyince, dostlarımız vefalı, daha huzurlu ve

yakın oldular. Öyle oldu ki, kendimiz dahi doğrularımıza katlanamaz hale geldik. Başkasının eğrisini tam görürken, kendi eğrimize dahi söz söyletmedik. Sonuçta doğruyu yalana galip kılamadık.

Mesela:

Sordular, **“bu nedir?”**, doğrusunu söyleyen, kaderini eğriltecek olurlar. Bizede yalan söylemek hoş oldu, belki kurtarırsız dedik. Kurtuldular da. Ancak hüküm Allah Teâlâ’nın, **“yalan söylemeyin”**

Sonuçta, hesabı bize kestiler, onlar ise babasından kalmış gibi helal mirası yediler.

Düşününce;

Kıyamet günü cehenneme düşenlerin geneli, çok bilenler olacak gibi görünüyor.

İlmin hakkı bu mu olacaktı?

Onlardan fazla bildikte iyi mi ettik?

Onların ferasetini, firsate çevirdik. Onlar atlarına binip gittiler. Biz ise olduğumuz yerde donuk kalmak mı?

Birde meleklerin hesabını verecektir diye deftere kayıt düşmeleri mi?

Fitneyi doğrunun susturamadığı çağda yaşamak.

Yalanlara dayalı düzen kurmak.

Nasıl olur? Demeyin.

Çok kişiler tanıdım. Doğruyu söyledim. Çıkması için altı, dokuz veya onsekiz yıl beklemem gerektiğini gördüm. Anda ise yani dediğim vakitte hak sözü martaval gördüler. Bütün sözler unutuldu gitti. Ancak vakit geldiğinde horozlar sabah için ötüyorlar. Gün doğmuş, ama iş işten çoktan geçmişti.

Olur... olur...he... he...

“Sen ne bilirsinler için”

dediklerim çıktıda iyi mi oldu? Çıksın diye yıllar geçmesi mi gerekecekti.

Bir şey olmaz dediklerim içinse, o vakit içinde yalan söyledik. Yardımımı istediler, bende söyledim, gitti.

Kendime soruyorum.

Doğruyu söylesem olmuyor, eğri olsam durmuyor. Bir de Hakk razı olmuyor. Cam gibi kalpleri var, kırılıyor. Hangisi şey doğru dememe gerek yok ki, doğru birdir.

İşte bu hal ile günlerimiz geçerken, bir gün ölmüşüm, zebaniler gelmişler,

“Haydi gidiyoruz”.

“Nereye?”

“Cehenneme”

“Hesap kitap yok mu?”

“Senin defter de doğru yok ki, hesap olsun, konuşma zamanında çok konuştun herşeyi bilirmiş gibi, doğru cehenneme”

“Benim iyiliklerim çok olmalı, defterime bakabilir miyim? dedim.

“Çok mu merak ettin, al da bak”

Bakmaz olaydım, defterim kapkara, yalanlarım ile dolu idi. Kendim için olmayan yalanlar, birde menfaatim olsa. Başkalarını kurtarmak için söylediğim yalanlar. Meleklerle sordum,

“Bu benim yalanlar ile çok kişi kurtuldu, biliyorum”.

“Olsun”“ Allah Teâlâ’nın emrini bilmiyor musun?”“Yolunu düz tutaydın. Ateş seni bekliyor.” dediler,

Çaresiz düştük önlerine, yok mu denecek kadar arandım, bir yardım eden olur mu? diye. Kimse yok...Sonra dedim ki,

“Ya rabbi sende mi beni terk ettin?”

Ses yok gidiyordum, ağlayarak. Çok kere döndüm arkama, belki biri, bir şey diyen ama, yoktu. Gerçekten yoktu, kalmıştım yapayalnız, kurtardığım dediklerimde..

Bu gerçek mi, hayal mi, uyandım. Sorumun cevabını veren, duyacağım bir ses olmayarak. Tek bulduğum/bildiğim ,cehennem yolunda olan biri olduğum.

Hayat hikayemin yarıda kalan yerinde, bir karar almam gerekiyordu.

Ne yapmalıyım?.

Sonunda kararım.

İnsanları mutlu edecek yalanları bırakmamak olmasıydı. Buna dersiniz deyin. Aptallıkta dahil.

Doğruyu söyleyip kendimi kurtarabilirim. Fakat yalanımla bir kişi kurtarırsam ve eğrilecek yolunu düzeltecek köprü olursam, daha doğru olabilir, demekten vazgeçemiyorum. Onlar geçsin, bense, sıratla ayağı kayanlardan olayım, gam yok, dedim.

Ben yanarım yane yane

Dost boyadı beni kane

Ne âkilem ne divane

Gel gör beni âşk neyledi.

Yalanla başlayan cennetten çıkışımız, öldük mü derken ölmeyip uyanışımız, iyi bildiklerimizin birçoğunun kötü ve çirkin oluşu, kötülerinde gerçekte çok kötü olmadığı bir dünyada, ateş yaranından biri olarak yaşamaya devam eden, bu Allah Teâlâ kulu için acıyan biri çıkar mı?

Zannetmiyorum....

“Söyleyemediğim şeyler hakkı için”

***DESİNLER DURSUNLAR CENNET ÇALIŞMA İLE
GİRİLECEK BİR YER DEĞİL***

Allah Teâlâ'm büyüklüğüne inanıyorum.

Küçükten bir şey beklemek şanına yakışmaz.

Büyüklüğünü göstermez misin?

Günahkar yüzümle kapına geldim.

Kovulacak bu yüzü

Güldürmen çok zor değil.

KÂSE KIRILDI

**Tanrı için kırık bir kalbi onarmak kolaydır.
Yalnız insan onu bütün, parçalarıyla o'na verirse**

...

(oscar wilde)

herşey bitti, demeye kalmadan, kasem kırıldı.

parçalar ve un ufak mücevherler oldu.

pırl pırl

elmas desem olurdu, yüzüğe kaç olacak kadar.

kırıldı

mücevher ustası bilir, bunlardan kaştı olmaz gözde

derdi belki: sil süpür at değersiz de değersiz.

niye kırıldı ki?

eskicam olarak kalsaydı

kase, içine şerbet, yerine göre su dolsaydı.

düşünüyorum, tamirsiz kaderi

demir kase mi olmalıydı?

kırılmaz, eğilir, belki düzelirdi.

kasem kırıldı.

dağıldı.

toplayansız, yapansız.

değer içinde bir değer, o değeri de bilirdi.

değeri, değersizlik değeriye

kase kırılınsın eliyle, diliyle,

kıran ben, kırılan ben, sen ve o değildi.

Yoksul hastayı sürme tapından, hastalığı haddi aştı
çünkü ne feryadı kaldı artık, ne ağlaması.

Derdinin bittiğinden susmuyor o; sabrı-takatı bitti;
o yüzden çaresiz susuyor.

Acımak, esirgemek çağı; ağlayın ona; gönül alan
dostlarısınız, gönül alıcı sözler söyleyin ona.

Çünkü dostların feryadıdır hastalara sakinlik
veren; sizin feryadınızdan başka bir yardımcı
sığmaz buraya.

Bu feryatlar, birbirine karıştı mı o derde derman
olur; o peri de merhamete gelir, az incitir onu.

Ansızın lütfeder, gelir de hey der, sana konuk
geldim; yoksulların çadırı, şekerler yağdıran bir
neşe yeri olur-gider

Ayrılık mahmurluğu kalkar, meclisin beği gelir-
oturur, içki töresince kadehi döndürmeye başlar.

Âşıkların bütün varlıkları, Zuhâl yıldızına doğru
oynayıp uçmaya koyulur; hepsi de havayı,
ayaklarının altına alırlar; ateş küresi yarılr-gider.

O sarhoşlar, can göğüne doğru salına-sajına
giderler her yanda şarap ırmakları, gelirler gibi
akar.

Ne göçtür bu, ne gidiş; ne bahttır bu, ne devlet;
bunu haberim olmadan söyledim; a benim eşim-
dostum, haberin var mı senin?

Orda zırhın işi kalmaz, silah değersiz olun
padişahımızın kahır, gaddarlığı yakıp yandırır.

Divan-ı Kebir, XXIX, c. VI, sh.45

Kaynak: Mevlânâ Celâleddîn, DİVÂN-I KEBÎR,
Hazırlayan: Abdülbâki GÖLPINARLI, İstanbul
Remzi Kitabevî, 1957, İstanbul

Not: Hz. Mevlâna kuddise sırruhu'l-âlî efendimin
şiiirini sanal ortama ekleyecekken kırılan nedir,

yoksa kalbim mi demeye kalmadan sehpaamdaki
cam kasem kırıldı. Kasem artık tamir de görmez.
Parçalar gitti kalbim dahi çıplak kaldı.

İhramcızâde İsmail Hakkı

KARANLIKTAYIM ÇIKIŞIM ÖLÜM OLMASIN?

"Bir yalnızın beyanı üzerine"

Derdin başladığı ve bittiği yer, insan.

Nice dertleri vardır, anlatılamaz, yazılamaz.

-Hangi dert?

-Ölümün ikiz kardeşi.

-Ayrılmak/ayrı kalmak.

Bütün bedeni saran, arkadaş olunamayan bir yalnızlık. Dönüşü olmayan yolda, söylenilmeyecek kadar olan bu derdin, gizemli yalnızlığın birde kötülenmiş çehresi varsa.

Yalnızlığın ağlayan kalbi, dinmeyen gözyaşları vardır. Kalbin üzerine böcekler üşüşmüş, dili lal olmuş, içtiği zehrolan yalnızlık. Rahat bulsun diye, böceklerine zehirler verilse, yine içine mi dökülecek. Kafesini açsa, denilse böcekleri kaçsa, çirkinleşmiş, kokuşmuş bir karanlık mağaradır, yalnızlık. Işık tutsalar görünsün her şey diye, olmaz mı utandıran bir aydınlık. Benim diyemeceğin sahiplenemeyeceğin bir yalnızlık.

_Onlar/düşünceler/duygular orada yok mu?

-Var. Bende olduğu gibi, bir kimsede bunlarda var.

Ben biliyorum. Bir şeyleri saklamadan istiyorum. Onlarsa benim gibi olmadıkları için utanıyorlar, bu yüzden benide istemiyorlar. Beni yalnızlığına iten duyguların çilesine katlanmak zor gelmiş olsa da, kalbin titrediği yerde dostun yardımını beklemek, bir kurtuluş olur mu?

-Olur!

...

Günlerini yorgun geçirmiş kalp sahibi. Yardım ararken açıldığı dostun deryasında çözümsüz kalmış haliyle, yine aramıştı. Bir çıkış yolu var mı diye?

Dost dinler bulsam/bulunsam diye. Ancak ifadesinin de yetmediği o yerde, kalan bir yalnızlık vardı.

"Derler.." in bittiği ârın gittiği yer.

Çaresizlik.

Güneşin batışına bakarken, özlemini çektiği hayatı kaybetmiş birisi için günah kimindir, çıkışı bulamayan dost mudur diye, düşünürsünüz.

Bulduğu olmadı, bulacağı kalmadı ise, beklediği zaman onu boğuyorsa, "ne yapacağım" diyen kalbe yardım edemediğimiz zamanlar geldiyse, bu hayatın hangi iyiliğinden bahsedebilir, hangi iyilerdeniz diyebiliriz ki.

Elemiyle çarpılmış, titreyen kalbin, dinmeyen namelerini, harflerle ifade edemezken, çıkamayacak kadar korkmuş halleri, düzelmeyecek, derdine bir kafiyeli şiir dahi yazılamayacaktır.

-Ah ile biten, bir kalbin incindiği yerde, tanrı için dualar geri edilmez mi?

Sevinçlidir diye gördüğümüz, sinesine kan dökülen bitmiş yürek sahibine "bizde aciz kaldık" demek gerçekte manasız söz değil mi?

Yine sonsuzluğu çağırının ciğerden sesi gelmişti

- "Karanlıktayım çıkışım ölüm olmasın"

Bu sesin incelmış bağıny hayata bağlamak için, tanrı olmaya gereken var mıydı?.

Kolaydı....

- "Kabullen ve git" demek

Geç git, demek. çok kolaydı.

Yalnız kaldığı yerde, duymadan, çektiği acıyı tadamadan "geç git" demek.

"Zamanı sayılardan kurtardım" diyen bir saatçi tanıyorum. Saati durdurmayı öğrenmişti. Zamanı kırmış sayısız bırakmıştı.

Nasıl denir, yalnızın içinde zaman kaybolsun, diye.

Zaman, ilaç olmuyor. Yoksa dert zamana yapışık olduğu için mi daha içimizi sarsıyor.

Umudunu yitirmiş, söylediğinde derdini, yıkıma uğramış kaç kalp var?

Biliyormuyuz.

"Tanrım ben neden böyleyim. Suçsuz olduğum yerde suçlanacağım, elimde olmayan bu halimle yaşamaktan çok yoruldum" Tek bir sözü kalmış için.

Dostunu aramış. Yaşama kuvvetini bulmak umuduyla; o da olmazsa.

Karanlık yalnızlığında yalvarırken "tanrım, beni bende tutanı alma" "o yok olunca, acım/günahım

sevabım olsa" "bende mutlu değilsem" bu çözüm müdür?

Onlara kötü diyorlar. Onlar ya kötü değillerse.

-Ey Tanrım, "**Karanlığımdan çıkışım ölüm olmasın**" diyenin sonlara gelmiş kurgusunda sorumluluğunu alacak birini arıyorum. Sen olur musun? Çünkü sana hesap soracak kimse olmayacaktır.

«Ey kerem ıssı, sen, yalnız iyi kişinin yaptıklarını
kabul eder, yalnız onu yarlıgarsan,
aşâğılık kişi, suçlu kişi, nereye gitsin de ağlasın
inlesin»

**Hız. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise
sırruhu's-sâmî)**

BU YOLDA KIRILMAK VARMIŞ

**Cevizin yeşil kabını yemekle dad bulunmaz,
Zâhir ile ey fakîh Kur'ânı arzularsın.**

**Niyâzî-i Mısırî
kuddise sırruhu'l-aziz**

Bugün açlığımı biraz teskin etmek için kuruyemiş yiyordum. İçinde çam fıstıkları vardı. Hepinizin başına gelir, yeterince işleme tabi tutulmamış olanların kabuklarında çatlaklar oluşmadığından dişimizle kırmak biraz zor ve rahatsız edicidir. Bende bu şekilde olanları ihtiyarlığımdan dolayı kırmaktan vaz geçip, atık bölümüne bırakıyordum. O ara kalbim şunu ilham etti.

**-Heyhat bunca eziyet çek, güneşe
yağmura katlan yenecek hale gel, fakat
istifade edilme safhasında bir
noksanlıktan dolayı çöp ol.**

Bu acı veren bir husus. Her şeyiyle olgunlaşmış, ancak insan eliyle engelli hale getirilmiş bu nesne faydasızlar sınıfına dahil olup –toprak gübre olmak farklı bir durum-seyrini tamamlamadan geri kalmış.

Buradaki eksiklik, çamfıstığında değildi. Onu bu hale getiren insanoğlunda. Çünkü ona el değmese ağaçtan düştükten sonra yine kendi tabii ortamında yeşerebilirdi. Ancak özü gördüğü işlemlerle kısırlaştı. Bugüne kadar nice üstadlar, şeyhler gördük. Anladık veya anlayamadık, öylede olsa, müşahade edilen manzara kamil elini tutmayanın başına gelmedik kalmıyor.

Her düşüncemizi takip eden bir olaylar peşpeşe gelir. Ancak bereketli olmak için verilen gayretlerin akim kalması insanda garip meseller uyandırıyor. Bir çok hadise bünyesinde sırları ile bize gelirken çözebildiğimiz fazla bir şeyin olmadığını, kader mahkumu olduğumuzu hissetmekten kendimi alamıyorum. İyilikler ve kötülükler arasındaki çizgi bulanıklaştığından daha dikkatli olmayı tedbiri elden bırakmamaya özen göstermeliyiz.

Hoşunuza gidecek bir hikâye:

[Evliya derecesini bulmuş bir zat varmış. Kürsüye çıkıp vaaz ederken daima:

“Yâ Rabbî, hırsızlara haramilere rahmet kıl!” Diye dua edermiş. Sebebini sormuşlar. Cevaben:

“Ben Bağdatlı bir tüccardım, çok zengindim ve iyiden iyiye dünyaya dalmıştım. Bir gün sahradan geçerken, kervanımın birini haramiler soydu. Bu vak’adan biraz aklım başıma gelir gibi oldu. Bir başka geçişte, malımın bir kısmını daha gasbettiler. Üçüncüde ise, tîg u teber şâh-ı levend on parasız kaldım. Bu suretle aç ve bî-ilâç kalınca bir tekkeye iltica ettim. İşte orada Allah’ım bana bir kâmil mürşit ihsan etti ve bu devlete nail oldum. Bu nimete o haramîler yüzünden eriştiğim için onlara hayır duâ ediyorum,” demiş.]

(Ken’an Rifâî, Sohbetler, hzl: Sâmiha Ayverdi, İst, 2000, s.86)

Hulasa hayat hiç görüldüğü gibi değil, her anı bir elvan, sır sır içinde sırlı gidiyor.

KAYNAKTAN

" alınmıştır"

kelimelerinin kalpleri var sultanı yok.
parmakları yazdı ve lisân söyledi,
dağdan gelen her şey mûsâ'nın davetiyle mi?
bir ağaç "ben allah'ım" dedi,
neden demesin güzel bahtlı olan
kalbindekini
aynalardaki akis ve gölgeler bir hayâl ve kuruntu,
" büyük şey,
küçük aynada küçük,
uzun aynada uzun,
hareketli aynada hareketli olur."
kendi sırrı, kendine

İYİDE NE KÖTÜ

İyi insanlarla dost olun derler.

Evet, iyi insan dediğimiz -kendimize göre ve seçtiğimiz kritere uygun- dostlar edinmek isteriz. Ancak şu kıskançlık bir olmasa. Bugün fitratımız gereği bir dost temin etmeye çalıştığımızda, engellendiğimiz nedeni , birçok iyi bir insan ile olan bağımızdır.

Hız. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî (Kuddise sırruhu's-sâmî) Efendim, Şems-i Tebrizi ile dost olunca, diğer yaran kıskandılar ve dostun ölümüne kadar uğraştılar. Oğul Alaaddin'i dahi entrikaya karıştırdılar. Dahil ettilerde ne oldu, hikayeleri kaldı. Ancak yanmış bir yüreğin çıkmayan dumanlı külü hala kırgın ve üzgün bir şekilde, hasretini çekmekte değil mi.

İyi insanları sevmek için kendimize fırsat tanıyorsak, başkalarıyla onları paylaşmayıda öğrenmemiz gerekiyor. Ancak kötülerde haset, iyilerde kıskançlık dünyayı çekilmez kıldı.

Böyleyken iyi olmanın suç, kötü olmanın kudret olduğu günlerde kendimizin dinleneceği bir çınar ağacı gölgesinde duyacağımız iki kelamı neden birbirimizden esirgiyoruz. Bir veli hacda Hz. Rasûlu'llâh sallâ'llâhu aleyhi ve sellemi ziyaret ederken dediği şu söz "seni kıskanmamak elde değil, bu kadar sevenin arasında bana yer kalmadığı gibi, katında adımda nasıl anılsın."

Acaba Efendimiz orada ne cevap vermişti, diye düşündüğümde "iyilerin gölgesi olmadığını unuttun mu, herşey açıkta, gölgeni bırak gel, burada sana da yer vardır. Ancak sadece benim olsun dediğin iyyinin diğer dostlarını kendine engel edip aşkını zedeleme" "Bir torba pirincin içinde hepsi pirinç olmanın, yanında birkaç beyaz taş karışmıştır. Onlar bana zarar verecek diye, torbadan çıkmaya çalışma" "neticede herşeyin bir sahibi var, sevende sevilende Ondan başka değil."

Sevmek ve sevilmek arasında kalmış dünya ehlinin birbirine layık görmediği bu hal ancak ehli-meyhanede kırmızı şarabın önünde son bulurken, neden mescidin mihrabında kıskançlığın hikayelerini anlatan vaizler var ki.

Tarihin içinde "benimle" derlerken babasına hasret giden kızlar, oğlunu asılırken seyreden anneler, gurbette tapınak içinde gömülen kadınlar hep iyi dediğimiz insanların kıskançlığı nedeniyle olmuştur.

Ey iyiler kıyamet günü utanç denen bir bela sunulacak olursa bu ancak cennette olanlar için var olur. Çünkü cehennemde utanılacak ne kaldı ki, herşey ortaya saçılmıştır. Bazen cehennemde yanmak kıskançlığın zehrini içmekten daha iyi olduğunu söylenebilir. Sevenlerin arasına konmuş engeller.

Aklı midede olanın derdi doymak boşalmak, olunca ondan yemek ihtiyacından gayri ne olur ki? Öyle iyiler vardır, onlar ile âlem huzur bulur. Onların iyiliğini sadeceleştirip, benim olsun

dediğimizde kimin neyi fazlalaşacak. Buğdaysan buğday olursun, çınarsan çınar, güneşin altında yıllarca kalsan aslın değişir mi? Bunu bilmeyip değişmek istiyorsan veya suçlu birini arıyorsan onu ezelde tayin eden yaratıcın olan Allah Teâlâ'ya sor, Cevabın verilmeyeceği bir soru ancak seni senden uzaklaştıracaktır. Küersen, kalırsın. Herşeyin bir kaderi var, bir iyi buldun mu sarıl, ancak onun gibi olmaya onu kıskanmaya varan bir hale giriftar olma. Nedeni olmayan bir hayatın nedensiz bitişinde sen ve ben kalmayıp sadece O kalacaktır.

Ya Rabbî herkes kötülere fırsat verme diyor,

Bense iyilere

İyiliğin içindeki saklanmış çirkinlik

görünen kötünden kötü

Dostu dosttan ayıran

Şems'i indirenler,

Mevlana'nın yanındaki iyilerdi.

Allah'ım iyiler yanındaki iyilerden bizi koru

İsa'yı çarmıha gerdiren

Son akşam yemeğindeki iyi denilendi.

Ali'yi şehid edende birinci saftaydı

Anlarsan böyleyken böyle

İÇİ BOŞUN DOLU NOKTASI

Sevginin karşılık bulduğu husus karşındakinin sana yönelişi ile bir oluyorsa, bizim düşüncemizde olan onda da oluyorsa, bu sevginin çıkışı, karşımız mı kendimiz miyiz, sorusunun cevabını vermek için, hangi doğru soruyu soracağız.

Doğru soru diye bir şeyin olması ancak doğru cevap verilince açığa çıkar. Doğru cevapta bizim kendimize göre ise, hangi cevabı bulmak istiyorsak, o soruyu sorduğumuzda, isabet edemiyorsak, cevabın hatalı ve doğru olmasının bir manası yoktur.

Doğru cevabı bulmak mümkün olmadığı zamanlarda neyin eğrisini doğru tutmaya çalışalım. Bir çocuğun aşkı bir büyük için doğru olmadığına göre, küçük ve küçüklüğünü bilmeyen çocuk, kimine göre doğru kimine göre yanlış yapmış olacaktır.

Allah'ın kulunu sevmesiyle kulun sevmesinde doğru olan yani hangisinin önce olduğunu düşünelim. Öncelik Allah Teâlâ'ya aitse, kul sevmediğinde suç ve yanlış kulun olmayacağına göre doğru cevabı vermek için hangi tercihi yapmak hatalı/doğru olacaktır. Allah Teâlâ'yı sevemedi denilen kul hata ve yanlış yapmaktan çok, doğru olanı yapınca kovulması neden hatalı oluyor?

Birini sevdiğinizi düşünün o sizi seviyor veya sevmiyorundan çok sevgi bize ait olan üzerinde olmalıyız. Karşımızdakinin verdiği değer bizimle alakalı görüldüğünü düşünmekten çok tercihimizi karıştırmaktan çok kirlenmeyen düşüncemizi sevdiğimizle temizlemek çaremizdir. Onlu ve onsuz olamamak suçu bizi yok etmeden kendimizi yok etmek doğru olacaktır. Tüketen ve tükenen arasında kaldığımızda, -benzer olarak- güneşe karşı çıkan su ne kadar buz olsa da erimeye mahkumdur. Güneş erittiği buzu su eder, peşinden buhar kılar daha sonra buhar ve bulut olan su gölge etmek için güneşin karşılığına geldiğinde, güneş onu suya çevirdiğinde veya sebeplerinden biri olunca bu gidiş gelişin arasında olan bütün olaylar bir yerde güneşin varlığını inkar ettirmese de varlığında isbat etmeye değerli olamaz. Sonuçta su yaşadığı bu hikayeden haberli döngüsünde gidiş gelişinden güneş habersiz gibi gaflet içindeyken ağlayan gözü dindirmeye çalışan su hangi amaçla gözden ayrılmayı düşünür ki? Gözyaşı ayrılacağını bildiği gözünden neden ayrılmak istemiştir, ayrılmak istenilen husus değildi.

Ayrılığın durdurulması gereklidir. Bunda sebep olmanın değil, nedeni kaldırmak büyük olana aittir. Büyük küçüğün karşısında hep suçlu konumundan kurtulması gerekir. -nedensizlikler bizi yıkıyor- Eğer bir sonucu yoksa neden sevgi denen alışveriş sebepli veya sebepsiz başlayıp inatla devam etmektedir. Doktorun verdiği ilacın acı değeri olmadıktan sonra vitamin gibi şeker ilaçlar etki etmedikleri gibi aldanmanın bir işaretidir.-tatlı sözler- Acı ilaç içmeye alışmış diye

doktorun orali olmaması ise hastayı yıkar gider. Bazen beklenenin tersini yapmak doğru olan hareket değil mi, olmasını beklediğimiz hareketi karşımızdaki anlar/anlamaz olduğu halde; lakin biz onu anlamadıktan sonra karşımız bize uzak ve yakın olması çokta değerli değildir. Bize düşen hisse karşımızdakinin sırlı ve gizli dünyasından çok kendimizdekinin gerçeğine varınca onun alemi kendimizde kaybolup gider. Benim dediğimiz bütün şeyler bize ait olmaktan çok ortak olduğumuz şeyler olduğunu bilince merhametli olmak en güzel yoldur.

Acıdığımız veya sevdiğimiz her şey bir ayrılık ve birleşmenin arasında kaybolacaktır. Hepimizin birbirine yakın olması düşünülmez. Ancak birleştığımız sevgide buluşma bize ait olmaktan çok Allah Teâlâ'nın muradı olunca bazı sevgilerin ifadesinin gerçeğini tam bulmadığımızda suçlunun kim olduğunu ararsak, o hakikatte yine Allah Teâlâ'ya ait gibi görünecektir. Çünkü o da bazen kıskanır, bu kıskançlık nedeniyle kendinden uzaklaşmasını istemediğini, istediğinden uzak tutar. Ancak bu bazen yine onun iradesiyle askıdan indirilirse de herşey olduğundan çok değişik durum gösterince, sevgililer birbirlerini arar olsa da bir engel onları sürekli buluşturmaz. Bu sevgi ile oluşan şuleler bedenleri kavururken aslında birleşme yolunu açığa çıkarmıştır. Çünkü aşk ateşi bedenleri yakarken çıkan küller birbirine muhalif olmadan bir tas içinde birleşir. Bu birleşmeyi ayıran rüzgarlar onları dağıtsada her zerrede onları buluruz. Her şey bitmiştir. Birleşme olmuş ayrılma olmuş kalan ise yine ilahi yalnızlıktır. Diyorum ki,

bütün bunlar olacağını bilirken sevenlerin uzak kalmasının unutmamanın bir değeri var mıdır?

Ey dostum ey sevgilim sözleri her şekilde yalan olacağını bildiğimizden içi boş noktayı doldurmaktan vazgeçersek, kara veya ak deliğin içinde kaybolacağımız işaretini gördüğümüzde ne yapmalıyız?

İçi dolu ile içi boş nokta birleştiğinde yine nokta kalıyorsa ayrı durmanın gereği yoktur.

LEN TERANÎ

Ağacın dilinden onu duydu.

Sevgiliye ağıtlar yaktı.

Her gün olmasa da bir şeyler sordu, onu gözledi.

Sevgili yüzünü gösterir mi? diye.

Ancak Hz. Musa aleyhisselâm bir türlü Allah Teâlâ'yı ikna edemedi.

O, her türlü çabasına karşın yüzünü göstermedi.

Sonunda bir kerecik (biran-isteğini yıkmak için) razı oldu.

Onunla arasına koca taşı koydu.

Taş görsün/görürse, sonra belki dedi.

Taş nasıl görecekti ki, taş kendini kaybeder toz olur.

Bugün onu gözlere sürme çekiyorlar.

Hz. Musa toz olan ile kendini bir yerde bulduğunda,

korkuyla sinesine gömüldü.

İsteği gitti, bir ayrılık acısı kaldı.

Düşündü ölmem mi gerekiyor,

öldükten sonra görmenin zaten bin türlü var dedi.

Ey Sevgili! dünyada seni görmenin olmayacağını anladık. Fakat bu sevginin perdesinde nice âşıkların,

ölüp ölüp gidiyorlar.

Duymasaydılar, işitmeseydiler, bilmeseydiler, denilmeden.

Bu elem çekilir mi?

Çok peygamberler anılır. İçlerinde en çok görme arzusunu duyan Hz. Musa aleyhisselâmdır. Hz. Musa dünyanın türlü türlü çilesini gördü şikâyet etmedi. Ancak görme iştiağını bir türlü yenemedi.

Seni istedi, ona neden bu görmeyi çok gördün ki?

En kötü dediğin şeytan bile özel meclisinde bulundu, bilmiyoruz ama (bilgisi bizde yok) Seni gördü.

Sevdiklerin için bu ayrılık biraz çok değil mi?

Sormak gerekir, yüzünü göstermeyerek ve naz ederek neyi murat ettin ki?

Kapına gelen, senin için ağıtlar döken peygamber çok şeyde istememişti.

"Göremezsin" "olmaz", için hukema çok şeyler sıraladılar, bence hangisi doğru ki?

Gösterseydin yüzünü peygamber davasından vaz mı geçecekti?

Benliğini kaybedip eriyip mi gidecekti.

Yahut herşey bunun için mi diyecekti?

Hayır!

Allah'm zâtında da bu işten üzüntü duyduğun aşikar ki, bu vak'ayı hikaye etmek istedin.

Musa'yı biraz üzdük, dercesine,
unutulmasın sevgilinin nazı mı dedin?

kıyamet günü uyananların ilki Hz. Musa
aleyhisselâm mı diye şüphe eden Hz. Rasûlu'llâh
salla'llâhu aleyhi ve sellem belki bunu bize
hatırlatıyordu.

Çünkü hasretle gidenin ruhu uyur mu, sakın olur
mu?

Len terânî [göremezsin] denilen yerden, yerin içine
doğru geçildiğinde peygamberin hasretten
kavrulmuş bütün varlığı paramparça olmuş,
tozlaşmış, her yerde yine görmekten
vazgeçmeyişi üzümlüşünü düşünebiliyorum.

Büyüklerimden duydum, bazen Allah'tan
olmayanı istemek gerekirmiş,

inlemekte bitmez ve vermediğinde acı olur.

Ey Allah'ım! artık yüzünü gösterme vaktinin günü,
bize doğamayacak mı?

Herşeyi içinde biter/sonlu yarattın. Ayrılık
tohumları ektin.

Onlar peygamberdi, biz değiliz. Kabullendiler,
ancak biz kabullenemiyoruz.

Hep böyle yüzünü göstermeden, sesini
iştirmeden uzak tutarsan,

kulun çok dayanıklı çıkmadığında suçu ona mı
yükleyeceksin?

Telef olup gidecek, dönüşü de yok ki

tekrar tekrar gelsin diyeceğın.

Yüz göster bu ayrılığa son de.

Kilisenin çanında, havranın şofarında, caminin
salâsında duyulursa, biri öldü diye,

onu ben bil, çünkü ben her gün ölüyorum.

Bir gün, o bir gün, bugün diye.

Ayrılığın kalmadığı yerde tek sen varsın.

Bu işe artık bir dur deyiversen.

EY SEVGİLİ MİRAC'TAN DÖNMESEYDİN NE OLUR DU HALİMİZ

Bugüne kadar Hz. Rasûlu'llâh sallâ'llâhu aleyhi ve sellem'in Miraç hadisesini algımlarken hata yaptığımız düşünüyorum. Bu olay aslında rahmet peygamberinin dünyayı terki- bir nevi ruhunu Allah Teâlâ'ya teslim edişi idi. Yani İdris aleyhisselâm gibi dönüşü olmayabilirdi.

Büyük mutasavvıf İmâm-ı Rabbânî kuddise sirruhu'l-âlî miracı şöyle anlatıyor:

"O'nun (sallâ'llâhu aleyhi ve sellem) mirac gecesinde Rabbini görmesi, dünyada değil, âhirette vaki olmuştur.

Çünkü O (sallâ'llâhu aleyhi ve sellem), mirac gecesi mekân-zaman dairelerinin dışına çıkınca ve imkân âleminin darlığından kurtulunca ezel ve ebedi bir an olarak buldu, başlangıç ve sonu bir nokta olarak gördü..." (C. I, 283. mektup).

Hüzün senesi dediğimiz olaylar zincirinde [Hz. Ebu Talib'in ve annemiz Hz. Hatice aleyhisselâmın vefatları akabinde] Efendimiz sallâ'llâhu aleyhi ve sellem için Mekke'deki hayat çekilmez olmuştu. Hz. Ebû Talib'in sağlığında Hz. Rasûlu'llâh sallâ'llâhu aleyhi ve selleme yaklaşamayanlar, bir canavara dönüşmüşlerdi. Yüzüne tükürüyorlar, öldüresiye dövüyorlar, Mescid-i Harâm'da boğmaya çalışıyorlar, secdede iken üzerine deve işkembesi koyuyorlar, yapılmadık işkence, edilmedik hakaret bırakmıyorlardı. Efendimizin bir nevi kolu kanadı kırılmış, Mekke'de yapayalnız kalmıştı.

"Ben mağlubum, ben mağlubum, Yüce arkadaşım yardımın nerde?" diyerek üzgün halini tarif edemiyordu.

Acıları tarif edilmeyecek bir vukuat yeri Taif'te bu ahvalin tuzu biberi oldu. Tâif halkı misafir gelen Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellemi taşıladı. Öyleki geçtiği yolun iki tarafına dizilip taşlar yağdırdılar. Efendimiz yaralanmış, bastığı zaman toprağı incitmeyen mübarek ayakları kanamaya başlamış, düşe kalka kurtulmaya çalışıyordu. **Hiçbir zaman olmamış gibi toprak o gün yarılıp O'na sarılmak için Rabbinden izin istemişti.** Efendimiz, düştüğünde zalimler kollarından tutup kaldırıyor, yürümeye zorluyorlar ve O yürüyünce taş yağmuru yeniden başlatıyorlardı. Birde kahkaha ile gülmeleri yok mu, acıların en acısı..

Yanında yol arkadaşı evlatlığı Zeyd b. Harise ile yaşadıkları bu acı hadise den sonra Efendimiz;

"Ya Rabbi! Kuvvet ve kudretimin en zayıf hâliyle, elimdeki çare ve vasıtaların en basitiyle, insanların gözünde ifade ettiğim değersizliğimle Sana yalvarıyor, Sana sığınıyorum.

Ey merhametlilerin en merhametlisi!

Sen zulme uğramış tüm mazlumların Rabbisin. Sen benim de Rabbimsin.

Beni kimlerin eline bırakıyorsun?

Bana kaba ve sert davranan bir yabancıya mı, yoksa bana üstün kılacağın bir düşmana mı?

Eğer Sen bana dargın değilsen, başıma gelen eziyet ve işkencelere aldırım. Ancak Senden gelecek bir himaye ve koruma çok daha hoştur. Öfke ve gazabına uğramaktan; karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahiret işlerini düzene koyan Zâtının nuruna sığınırım!

Sadece Sana sığınır ve Senin rızanı dilerim.

Senden başka kuvvet ve kudret yoktur!”

Dediğinde Cebrail aleyhisselâm geldi. Taif halkının helak olmaları için izin istedi. Efendimiz bu zor durum halinde dahi, bu cezaya razı olmadı.

Hadise uzundur. Efendimiz umutla geri Mekke'ye döndü. Mekkeliler onu içeri almadılar. Hiçbir dayanağı kalmayan Efendimiz son olarak ‘amca’ diye hitap ettiği hala müşriklerden olan Nevfeloğullarının lideri **Mut'im b. Adiyy'e** kendisini himaye etmesi için haber gönderdi. Mut'im b. Adiyy, oğullarıyla birlikte silahlanarak derhal harekete geçti ve Efendimiz sallâ'llâhu aleyhi ve sellemi Mekke'ye getirdiler. Ne var ki, hayat tadını kaybetmiş, Efendimiz çok üzgün bir kapı açılmasını bekliyordu.

Bu zaman aralığında her şey bitsin dercesine Allah Teâlâ kulunu katına çağırırdı. Aslında bu gidiş bir ayrılığın gidişi idi. İnsanlığın rahmeti gidiyordu. Melekler ve âlem ayrılığın korkusu hissettiler.

Ya geri dönmezse?

Evet Allah Teâlâ'nın sevgilisi geri dönmezse, ne olacaktı?

Allah Teâlâ kulunu koruyamayacak ve zalimlerin eline mi bırakacaktı?

-Sevgilimi alın getirin, emr-i fermanı herşeyi alt üst etmişti.Cebrail aleyhisselâm o anda hayatının en dehşetli günlerini yaşıyordu. Efendimizi hazırladı, huzara kadar arkadaşlık etti ve götürdü. Efendimize Has odanın bilmediğimiz yerleri açıldı.

Konuşuldu, kalbin dahi duymadığı bir derinlikte.

Mâhasal ol anda doksan bin kelâm

Sebk idüp bulduktan encâm ü hitâm

Allah Teâlâ, Efendimizden izin istedi.

-Sevgilim seni daha göndermek istemiyorum.
Efendimiz:

-Aman Ya Rabbi! Ümmetim ne olacak. Beni seven daha doğmamış kullar var, onlar ne olacak dedi?

-Seni üzdükleri zaman ben üzülüyorum, sana zarar verdikleri zaman ben zarar görüyorum.

-Ya Rabbî, takdir ettiğin ve ruhu var olup beni seven sonradan doğacak kulların ne olacak? Bu geliş kapısı kapanmasın ben ve ümmetim sana kulluk ederiz. Niyaz ederiz. Namaz kılarız.

.....

-Elli vakit olsun, sık sık görüşmemiz olur, bu niyazla.

Allah Teâlâ'yı razı eden Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem dönüştü Hz. Musa aleyhisselâm ile görüştü. Ümmetini düşünen nebiye hayranlıkla

-Nasıl olsa, geri dönüş için izin verildi, namaz konusunda bir müracaatta bulun, ümmetin buna takat getiremez, belki, dedi.

Sonunda beş vakit hediyesi ile Allah Teâlâ'yı razı eden Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem dünyaya geri döndü.

İnsanlar beş vakti Allah Teâlâ emretti zannediyorlar. Hayır, Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Allah Teâlâyı razı etmek ve dünyaya bizim için geri dönebilmek için bedel olarak istedi.

Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem dünyada üç şey sevdirdi dediklerinden biri olan namazı herkesten daha fazla kıldı.

Gözümün nuru diye övdüğü namazla hayatını yaşadı, son gidişinde de ise isteği "**namaz kılın**" oldu.

Ey Miraç, bizi sevgilimizden ayırmadın. Bedel olsun diye hediyeni her gün bu anı anmak için beş defa namazı eda etmeye çalışıyoruz.

Ya Rasûlu'llâh! (salla'llâhu aleyhi ve sellem)

Sana minnetimiz sonsuzdur.

Eğer göklerden dönmeseydin, varlık âleminde bugün bizler olmayacaktık.

Sana teşekkür ediyoruz.

HACER-İ ESVED- İLÂHİ ÖPÜŞME HATIRASI

Hız. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Hacer-i Esved-i öpüşünü, anlamamız gerekirdi. Sevgiliye Refik-i âla'sına kavuşmak istediğini haber veriyordu. Vedanın habercisi olan bu öpücümü, o zaman anlayan kimsenin çıkmayışı çok gariptir.

Misafir, ev sahibini selamlar ve sonra öpüşürler.

Öpüşmek, sevginin kucaklandığı en güzel yerdir.

Ey sevgili Allah'ım, Hız. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem, Senin ve evinin misafiri olunca coşkusuna nasıl dayanabilecekti. Tabii ki, Seni öpmek istedi. Kâbe'de belirgin ve farklı olan siyah taşı seçti. Sevgili için dudaklar ne ise.

Kara taş. Senin sırrın.

İsmail Hakkı Bursevî, bu konuda der ki :

“Yeşil olgunluğa işarettir, doğru yolda olanların hâlidir. Cemâl ve celâl arasında seyredenlerin durumunu remz eder. Beyaz ise aslında bir renk değildir. Daha doğrusu onun rengi beraber olduğu diğer renge bağlıdır. Mesela suyun kabı kırmızı olsa su beyaz iken kırmızı görünür. Yine güneş ışınları beyaz iken bir cama yansısa, yansıdığı o camın rengine bürünür. **Siyah** da

böyledir. Zira **siyah Zıll-ı Hakîkî'**ye işaretir ki nuru'l-envâr âlemidir ve o âlemde aydınlık ve karanlık yoktur. Gerçi **nur-ı siyah** derler ki, **bütün ışıkların son bulduğu noktadır**. Bu yüzden Hz. Rasûlu'llâh sallâ'llâhu aleyhi ve sellem Mekke'nin fethi gününde şehre **siyah tûlbentle** girdiler. Çünkü **siyah Zât'ın rengidir** ve gece gibi **Kâbe de Zât-ı Ahadiyyet'e** işaretir. Zât'ın aslı idrâk olunamadığı gibi o makama ulaşmak da diğer sıfatların renklerinden tecerrüd etmekle olur. Sâliklerin abaları ile **Kâbe'nin örtüsünün siyah olmasının sırrı** budur. Sıfatlar âlemine göre ise renklerin aslı ikidir. **Siyah ve beyaz**. Diğer renkler bu ikisinin bir araya gelmesinden ortaya çıkarlar. Bu sırra vâkıf olan kimse renksiz olmaya (sıfatların renklerinden kurtulmaya) çalışır. Ayrıca **şeytânî, nefsânî, rûhânî, Rahmânî havâtır da al, sarı, kırmızı ve yeşil** renkleriyle ifade edilir. Varlıkların çoğu siyah ve beyazdan ayrı değildir. Gece olunca gizlenerek örtünen bütün mahlûkât gündüz olunca ortaya çıkar. Mümkün varlık cihetinden bütün âlem nasıl bir karaltı hüviyetinde ise mahlûkât gece o hâle; nasıl Hakk'ın varlığı ile zâhir, sırrı ile kâim iseler gündüz aydınlığında da o şekle bürünürler. Bu bir açıdan âlemin, Nûr isminin altında olduğu için aydınlık gibi var, **Kahhâr isminin altında olduğu için karanlık ve yok olduğunun izahıdır**" [Ceylan, Ömür (2000); Tasavvufi Şiir Şerhleri, Kitabevi Yay., İstanbul.]

Her şeyin kemal bulduğu ve buluştuğu noktada Hz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem seni öpmenin arzusuna ve fenâsına ulaşınca kara taşını öperek hasret giderdi.

Hacıların sonu gelmez aceleci bir heyecanla yüklendikleri Kâbe'nin bir köşesi ve içindeki sırlı taş. Birbirlerini incitecek kadar yöneldikleri bir taş ve sevgisi. Fatimiler bir zaman onu söküp götürdükleri bilinir. Ancak sonra gelen ve konan **bir fındık taneleri kadar küçük** olan bu taş/taşlar için çabalarımız neden o kadar fazla ki. Hakkında

قال المؤرخ محمد طاهر الكردي المتوفى سنة 1400 هـ رحمه الله تعالى:
والذي يظهر من الحجر الأسود الآن في زماننا "يلتصق القرن الرابع عشر الهجري" ونسألهم ونقبل: ثماني قطع صغير مختلفة الحجم، أكبرها بقدر التمرة الواحدة
كانت قد تساقطت منه حين الاعتداءات عليه من بعض الجهال والمعتدين في الأزمان السابقة.

Seninle öpüşmek değil de nedir?

Hiz. Ömer radiya'llâhu anh dedi ki "Ey taş! Biliyorum ki, sen bir taşsın, ne fayda ne de zarar verebilirsin. Eğer Hiz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem seni öptüğünü görmeseydim seni asla öpmezdim."

Onu öpmek isteyenler taşı değil, Seninle
peygamberimizin öpüşme hatırasını öpüyorlar.

Seni ve sevgilinin hatırasını öpüyorlar.

Evin sahibini öpüyorlar.

Onun güzelim dudakların değdiği ve kudretinin
öpüştüğü yeri;

Biz de öperken, Sende sevgilinin ümmetini
öperek, Onu sevindiriyorsun.

O hatırayı öpmek. Yıllar yılı.

Sevgilinin Kâbe’de bastığı yerlere basabilmek.

Ey hacı kardeş!

Bir daha nasip olur da gidersen ve izdihamdan
emin olabilirsen, öp o kara taşı, öpemezsen,
Sevgilerin öpüşünü hayal et.

Onların birbirleri ile hasret giderişlerini hayal et.

O zaman içinde yeşeren ilâhi aşkın parlamışını
görecek ve hissedeceksin.

Yoksa kara taştan kalmış bir küçük parçanın,
ilâhî kudretin en büyük eseri olan insanı kendine
celbedecek gücü nasıl olabilirdi ki?

Ey kara taş, ev sahibinin dudağı!

sevgilinin değdiği dudaklar yeri

sonsuz heyecanlarımızla

hasret kaldığımız iki sevgiliyle

öteki dünyadan önce
hasretini duyduğumuzu
unutmadığımız için ziyaretine gelişimizi
öpüşürken taşınla yüreğimize sevgilerinizi
akıttık
taşını da secde ettik.
taş sevgimiz imanımızdır
İlâhi bu imandan ayırma diye dualarımız vardır

DEDENİN KIYMETİNİ BİL

Eski büyüklerimiz biraz latife edince "**dedenin kıymetini bil**" derlerdi.

Dede geçmiş gitmiş, torun ortada dolanıyor, dedenin kıymeti nedir, denir değil mi?

Ah dede sen neymişsin dediğimiz bu mudur?

"Dedenin yediği elmadan torunun dişi gocunur"u söyleyenler, hangi temeli işaret etmiştir.

Temel bu, Karadeniz fıkrası değil, temel bu.

Atılan temel, sağlam olmalı.

Büyükşehirlerde, gariban ilk tasarrufunu bir arsaya yatırır. Sonra bir temel atar, sene sene üstüne kat çıkar.

Ne zorlu bir emektir. Ekmeğinden kestiği parayla kuş yavası büyüklüğündeki köşkünü yapması.

Temeli, kaç kata göreyse, o kadar kat ve sağlamlılıktadır. Ancak dede, bu işi önceden öğrettiyse. Sonrası Allah kerimdir.

Çok kişiler vardır. Sefere çıkarken yol azığını evinden idare edecek miktarıyla alır. Bazan bu yol bereketli vadilerden geçer, sıkıntı yok. Ancak bir de çöle uğrarsa hali yamandır. Çölde susuzluk ve açlık ona kallesini davranır. Adamı kuyu başı diye getiridiği serabın başına kadid eder, rüyalara düşürür.

İşte bu şekilde hayale batmış bir dervişi tanıdım.

Çölünde kalmış, yönünü bulamamış aynı yerini tekrar, tekrar dönüp dururken bayılıp gitmiş.

Çöl dönülür mü, adamı yutar, üstüne kumdan tepe mezar yapar. Kumu gidince de akbaba ziyafetine sofraya açar

Bu halde iken bizim derviş son demine varmak isteyen gemi gibi bayrağını sallayıp öteye gidecekken, birden şeyhi göründü. Tercih nedir demeden, "gel" in yolunu açtı.

Şeyh "oğlum kalk, sen bu hale düşersin, bize de düşen görevimizi tamamlamaktır" der dervişini alır götürür.

Onlar ve onun için zaman ve mekân yoktur.

Nasıldır deme bu aynıyle vaki, çok haberi ve tevatürü vardır. (Hikayeyi yazan Saçlı Babayı tanımıştır. Buna benzer durumları onda kaç kere dinledik. Ancak kabul edene söylemeli.)

Derviş soluğunu tekkede alırken bulmuştur.

Nerdeyse ay hesabına uygun iki veya üç gün gibi sonra aklı başına gelir, şeyhinin huzuruna varır. Şeyh ise hiçbir şey olmamış gibi iltifat dahi etmez. Eller, ayak öpmek için yerlere yüz sürerse de, şeyhin bir nazarı yoktur. Derviş ağlayarak çıkar, büyük sofadan.

Tekke kapısı önünde köpeğinin niyetine, boyun bükmüş Çullu Dede oturmaktadır.

Dede bu, dert anlar, derviş görürnce seslenir hafifçe "gel" der.

Derviş peşine takar.

"Bak oğul" der, "bu duruma düşmene sebep senin biraz büyüklere edepsizlik etmen oldu. Onlara çok saygılı davranmıyordun. Onlara hep kendin gibi baktın. Kendin gibi baktıkların hepsi Hakk katında değer verilmiş kişiler, onları tanıman için bu belayı başına sardılar. Kapıyı sana araladılar. Çünkü Pirin kapısına gelmek ve bağlanmak demek senin hamlıktan azat edilmen içindir. Çünkü hakiki şeyhin Allah Teâlâ ile bir sözleşmesi vardır. Bütün teslim aldıklarını terbiye edeceklerine dair.

Hepimize boyun eğmeyi ezelde Elest divanında öğretiler. Boyun eğeceksin. Sen yine Hakkın önünde eğ. Zalime de eğme derler. Ancak veli dostuna eğ ki, sana bir ışık vursun. Yoksa yolun karanlık çölleri var ve kurdu yanında.

Diyorlara sen bakma, Hızır aleyhisselâm ile Hz. Musa aleyhisselâm arasında iş o kadar inceldi ki, koca peygamberi bile talebelikten aldılar. Dervişlik mektebinde dünya işine bıraktılar mı dönüşünü çok vermeyebilirler.

Çullu dedene niye sormuyorsun kapıdan içeri girmiyorsun diye, aynı helvayı bana karıştırmışlardı. Yüzümün karalığı eşikten öteye vardırıyor ki beni. Evin köpeği aileden sayılır, ancak yeri kapı eşiğidir. Ev halkını korumak için köpek ölür de, bu onun için evin içine girme hakkını vermez. Sende edebini kaybetme şeyhin ayaklarına kapan, belki sana acırda yerin yurdun benim gibi olmaz.

Kendini deryada kaybedebilirsin, ancak, kendinde kaybolursan ayıkman gecikecektir."

KÖTÜLÜĞÜ İYİLER YAPMASIN

Kızdığımız insanlar vardır. Hak ederler. O şekildedirler ki yüreğimiz soğumaz, yüzlerce kez kızarız.

Kızmak zor olanı başarmaktır. Düşünün, biri gerçekten çok kötü, kızınca içinizden söylenen gizli sesi çıkarıp ona yönelttiğinizde o kişi belini bir daha doğrultamaz. Kötülüğünün üstüne bizim nedenimizle karlar yağar. Bu dağları oluşturur. Güneş'de buz dağlarını eritemeyince o kişi kötülüğünden çıkamaz. Anlatılır:

İtaatsizlikte bulunan çocuğundan şikâyeteye gelen bir babaya Abdullah İbn-i Mübârek sordu:

“Sen oğluna hiç beddua ettin mi?”

“Evet, canımı çok sıktığı zamanlarda ettim.”

“Sen kendi elinle kötü yapmışsın çocuğunu. Baba ve annenin çocuğu hakkındaki duası ret olunmaz.

Hiz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem mübarek dişini kıran kavmine:

“Yâ Rab, kavmime hidayet eyle. Onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!” diye dua etti. Sen de böyle bir anlayış içinde olsaydın; ziyan etmezdin. Hiz. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem bu sabrı ve metaneti, ziyan getirmedi, sonunda kavminin imanlarına sebep oldu.” der.

Bu nedenle kötü anarken iyiye dönmesini sağlayacak ifadeler kullanmak daha doğru olacaktır.

Ayrıca kızmamızla kötünün şerride azalmayacaktır.

Yine Abdullah İbn Mubarek anlatıyor:

Şeyhim Abdulaziz Debbağ kuddise sırruhu'l-âlî Efendime bir gün sordum, dedim ki:

— **Efendim, zulüm ehlinde bir kısmının büsbütün tuğyanı şiddetlendi, inatları fazlaştı, halk onlardan hoşlanmaz oldu. Herkes kendini onlardan uzak tutmaya çalışıyor. Böylesine beddua etmez misiniz?**

Allah kendisinden razı olsun, dedi ki:

— **Sözünü ettiğin zulüm ehlinin şu anda cehennemdeki sarayları henüz tamamlanmamıştır, geriye daha birçok sarayları da vardır, onlar tamamlanmadan ölmezler.**

Evet Şeyhimiz vefat etti, ama o zâlim adam hâlâ yaşıyor. Böylesine bir akıbetten Allah'a sığınır, Ondan selâmet dileriz. Allah daha iyisini bilir.

Yine şeyhimden bazı zulüm ve tuğyan ehlinde sordum ki onlardan biri bulunduğu makamdan azledilmişti, insanlar da bu duruma oldukça seviniyorlardı. Şeyhimle bu konuyu görüştüm. Bana şöyle buyurdu :

— Bırak onu, çünkü onun nisabı (devresi ve payı) henüz tamamlanmamıştır.

Nitekim Şeyhimin buyurduğu gibi o zâlim tekrar makamına geçti, eski hâlini buldu, şimdi hicri 1136'nın ramazanında bulunuyoruz, o zâlim hâlâ yaşıyor ve makamını koruyor. (Çünkü cehennemdeki sarayları daha tamamlanmadı, onun tamamlanmasını bekliyor.) (Kitab-ul İbriz, cilt, II, sh, 528)

Kötünün işinin rast gittiği düşüncesi de hakimdir.

Bir gün Davut aleyhisselâm kendisine zulmeden birine beddua etmiş icabet geç olmuştu. Davut aleyhisselâm bu duruma çok üzüldü. Allah Teâlâ

“Ey Davut! Sende bir kimseye zulmedersen, o da sana beddua ederse; Ben sana geç icabet ettiğim gibi onada geç icabet edeyim diye, isteğine geç cevap verdim”

Kul Allah Teâlâ'dan bir şeyi ister. Allah Teâlâ;

“Peki, fakat ben bunu sana, gerektiği bir vakitte vereceğim” der. Bu ya dünyada veya ahirette olur. Ahirette olan ise daha makbuldür. Çünkü ahirette isteme makamı olmayıp ceza ve mükâfat makamı vardır.

Bazı kötülüklerde hayra vesile olur, bunun nedenini de bilemeyiz.

[Evliya derecesini bulmuş bir zat varmış. Kürsüye çıkıp vaaz ederken daima:

“Yâ Rabbî, hırsızlara haramilere rahmet kıl!” Diye dua edermiş. Sebebini sormuşlar. Cevaben:

“Ben Bağdatlı bir tüccardım, çok zengindim ve iyiden iyiye dünyaya dalmıştım. Bir gün sahradan geçerken, kervanımın birini haramiler soydu. Bu

vak’adan biraz aklım başıma gelir gibi oldu. Bir başka geçişte, malımın bir kısmını daha gasbettiler. Üçüncüde ise, tîg u teber şâh-ı levend on parasız kaldım. Bu suretle aç ve bî-ilâç kalınca bir tekkeye iltica ettim. İşte orada Allah’ım bana bir kâmil mürşit ihsan etti ve bu devlete nail oldum. Bu nimete o haramîler yüzünden eriştiğim için onlara hayır duâ ediyorum,” demiş.] (Ken’an Rifâî, Sohbetler, hzl: Sâmiha Ayverdi, İst, 2000, s.86)

Hâkimest yef’alullah-ı mâyeşâ

O zi ayn-ı derd engîzed deva

“Allah Teâlâ hâkimdir, istediğini yapar; o, derdin içinden deva çıkarır” (AYVERDİ, Sâmiha, Âbide Şahsiyetler, İst. 1976, s.10)

Allah Teâlâ kulun hakkında ceza vermek murat etse bile cedlerine ve nesillerine nazar ederek çok zaman bağışlamıştır. Onun için insanların kendi aralarındaki muamelelerinde sabırlı olması gereklidir.

AŞKINA ŞEHİD OLANLAR

Sevgide aslolan kavuşmak olsaydı, bugüne kadar duyduğumuz destanlar ve hikâyeler duyulmayacaktı. Eğer varsa aşkına şehid olanlar – ki hala var;

bu kişiler hayatın gerçeğinde bize can kaynağı olanlar...

Hakk'ı seven nice kul..

hakikatine de kavuşsa da aşkın, Rabb-i Rahman'a bir merhaleden sonra yokluk ile varabildiğine göre, bildiğimiz kavuşmak Allah adamlarına yazgı değildir.

Onlar aşklarına kurban...

Bu durum ise tekrar tekrar devam ediyor.

Hz. Rasûlu'llâh sallâ'llâhu aleyhi ve sellem buyurdular ki:

“Aşkını gizleyip, iffetini muhafaza ederek, sabredenin günahlarını, Allah Teâlâ affedip Cennetine koyar.”

(İbni Asakir)

“Ümmetimin üstün olan kimseleri, aşk belasına maruz kalınca iffetini muhafaza edenlerdir.”

(Deylemi)

Kim bu şehitler?

Onlar müşahede edip... gerçeği görenler...

Aşklarına sadık kalıp... fedâ ender fedâ,

ölüm üstüne ölüm yaşayarak binlerce kere doğup
ölenler.

Yine Efendimiz salla'llâhu aleyhi ve sellem
buyurdu ki

**“Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek
istememez, yeryüzünde olan her şey orada vardır.
Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu
ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüb on kere
şehid olmayı temenni eder.”**

Bir rivayette şu ek mevcud: **“... Şehid hariç, o,
şehidlik sebebiyle mazhar olduğu üstünlükler ve
kerametler sebebiyle... (dönmek ister).”**

[Buharî, Cihâd 5, 21; Muslim, İmâret 108, 109,
(1877); Tirmizî, Fedâilu'l-Cihâd 13, (1643); Nesâî,
Cihâd 30, 6, 32).]

Dönüp, dönüp, tekrar geri gelmek ve on defa...

Bugün yaşadığımız dünyada, bu arzuyu dile
getiren birileri varsa...

Dönüşünü tekrar tekrar yaşayanlar olduğunu
söylemek mümkün olabilir.

Yani fedakâr ve iffetli insanlar...

Birde her gün bu şekilde ölüp ölüp dirildiğini
biliyorsak...

Bilenler için inkâr etmek mümkün değil.

Bu gizemli kişilerin hayatları ve halleri birer ölüm
ve mecburi bir ölümden farkı yok gibi.

Allah Teâlâ buyurmuyor mu;

“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Bilakis onlar diridirler, fakat siz hissedemezsiniz. (Bakara 154)”

Onlar.. yaşıyor zannettiğimiz onlarca kez şehid olanlar...

Eğer ki böyle bir hayat varsa- illaki var;

Bir şeyler gizliden bize bir hakkın haberini ihbar ediyor.

Allah adildir.

Allah.. kulunun iffetine ikram etmekte Cevvâd ül Kerim'dir.

Sevgilinin kucağında her an şehid olan ve tekrar dirilenlere selam olsun.

**

Kavuştuğunuz yerde tılsımlar var

çözmek imkânsız... gayretinizi

uykusuz geçen günlere sayın

hakkınızdır

İçin için dökülen dertlerin

bittiği yer... Yüce Dost'unuz ve kavuştuğunuz gün

hayal değil gerçek olur...

dualar kabul

şu olmadı... bu da demeden

bazı şeyler oluyorsa

söylenecek ne çok şey var
umudumuz açılan kapı
hani nerde diye ağlanan
gülmeyi unutturduysa zaman
kendisine kavuşun
yok şimdi geçmiş ve gelecek
şimdi gülümseyin
gün'dür zamanı günün
güneşin doğuşunda hasretlik kucağında
sevgili yanında
yalnız değilsiniz... sözüne kanat açarken
bir şarkı söylenecek
yıllar sonra
böyle ölünyormuş defalarca
seven Rahmandır inanırız biz buna
sonsuzlukta keder var başka olmuyor
kavuşmak bedeli ayrılıktır
ancak yoktur dostlara
ölümse ölsün...
gerçeğini biz biliyoruz diyecek kadar
varsanız hala, aşkınız daimdir bekâda

**

ES-SEMİ

Her sözü, bütün konuşulanları en iyi işiten,
duyandır.

Bizi de duydu

HANGİ

Allah, kendi ve kulları arasında arasında bir bağ ve iletişim kurdu.

Karışmayanlar. Karışanlar

Bunu yaparken iki denizi biribirine karıştırmadan yaptı. Karışmayanlar arasındaki bağı çok kuvvetli gösterirken, karışanları zayıf yaparak bir paylaşım var gibi göstermiş olsa da bu karışma gibi gördüklerimizde yine karışmamıştır.

Uzay bu karışma hikayemize ışık tutabilir. Yıllardır dünya, güneşine tabii iken bulunduğu yerinden bir milim sapmadığı gibi, ay da aynı yolu izlemektedir.

Sormak gerekiyor.

Bu bağ için aşk mı, sevgi mi yıksa olması takdir edilen bir kader mi...demeli.

Yoksa başka bir şey daha mı var?

Aşık veya seviyor, varamıyor...uzaklaşamıyorda...

Burada kendini gösteren yüce kuvvet... nasıl adlandırılmalı.

Öylesine oldu demenin bir manası yok...

Bağlar ve bir netice... Şimdi olandan bir değişimin oluşunu takdir ettiğimizde az ve çok herşey birden bozuluyor. Bu bağlar ile olan bir silsilenin birleşmesi ve ya ayrımı kıyamet gibi... dehşetinden korkmak gerekiyor.

Kadın ve erkek arasında olan birleşik bağ ilişkisi sonuçta bir izin verilmiş bağdan öte ilahi birleşmenin yaratış izni mi?

İki deniz birbirine bu denli yakın olmazdı.

Antik Yunanın çok tanrılı fikir hayatı, bu bağların izahi için geliştirilmiş olması gerekiyor.. Onlar aralarındaki ilişkiye düzen vermek için ve düzen için uğraşıp didinmişler. Sonuçta bir buldukları şey, bulamadıkları o şey olmuş.

O şey...

Şimdi bir düşünce nihayeti olarak aşka verilen kıymet ve yapılan izahlar bir şeyin hala ötede olması gerektiğini söylüyor.

Aşktan sonra ne var?

Evet aşktan sonra ne var?

Bu işin sonu aşk değilse, daha bir başka bir hakikat olmalı.

Eğer aşk nihayet olsaydı aynı gönülde sınıflara ayrılmış binlere varan çeşit bulunmazdı. Aşkı üst terim olarak görmek buna kafi gelmeyecektir.

Bizler aşkı bir yok olma ve karışma olarak anlıyor olabiliriz.

İki denizin birleştiği yerde karışmadan duranlar bize neyi haber veriyor?

Şu olduğu bu olduğu üzerine kafa yormaya gerek yok.

Dünya ortada, güneş ve ay da yanında beraber , bunu bir düzen ve ahenk açıklayayız.

Biri düşünün yüksek zevklerin en zirvesinde bulunmayacak kadar her şeye kavuşmuş. Ama bu yer sadece yok ve hiçlik ile açıklanamaz. Bunun bir izahi olmalı...

Şimdi fıtrat gereği olarak sevgimizi bir kategoriye koyamadığımız, duygusal bir halimiz var. Ancak bu kalbin içine birçok sevgilerde dolmakta ve birbirine değmemekte... bunu ilahi planda açıklamak kolay. Herkes Allah'ı sever. Bu sevgiler Allah için bir sorun ve karışma oluşturmaz. Fakat bir kul olarak, aşk planında birbirine değmeyen onca sevgiyi taşıdığımızı düşünürken, bulunduğumuz bu etkileşimde, ayrışım yapmaya

çalıştığımızda bir sorunda görünmediğine göre, bu bağı sırf bir aşk hakikati ile çözemeyiz.

Dualitede bir tercih arasında gidip gelirken, eşit olanlar arasında tercihin yapılacağı konumda, ilk ve diğerinden ayrılma faktörünü seçerken bir açmaza düşüyor olacağımız kesin. Ancak ilâhi makamda bu tür bir ayrılma ve parçalanma yok. O ne yaparsa doğrudur. Bize doğru inilince biz ne yaparsak yanlış oluyorsa, aramızdaki ilişkilerin bir seviyesinde söylenmeyen o noktayı açmamız gerekiyor.

Biz neyiz? Bunun cevabında başarılı olacağız. Ancak karşımızdaki kim veya ne?

Bütün şartlar açısından bakmaya başladığımızda bir cevap bulacağımız kesin.

Şimdi kendiniz ve karşınızdaki, dolayısıyla öteki...paylaştığımız hayatta ne konumda?

Bu düşünceler ile bizim olmamız gereken yeri bize bildiren bilgiler ve sonuçları hakkında daha çok düşünmemiz gereken konular var.

Şu an ki halimiz ve biz neyiz...

Aşktan sonra ne var...

**KINAYAN DA KINANACA KSA -İNCEL AMA
KOPARMA**

Nerden geldi bu iptila
Düşmez kalkmaz bir Allah'dı.
Kul mul dinlemez zalim insan
Eline düşene vurmaz mı
Haklısındır geç hakkın canına
Ver cezayı fakat rezil etme
Hakkı vermedi sana.

"Eğer Allah insanları kazandıkları (günâhlar) yüzünden (hemen) muâhaze (azarlasaydı) etseydi (yerin) sırtında hiçbir canlı mahluk bırakmazdı. Fakat O, bunları belli bir müddete kadar geciktiriyor. Nihayet vakıtları gelince muhakkak ki Allah kullarını hakkıyla görücüdür."

[Fatır, 45]

Hız. Şeyh Abdülkadir Geylânî kıyamette

Niyaz etti:

"Ya Rabbî

hesap günü beni kör haşır eyle;

Beni iyi bilen dostların önünde mahcup kılma.

Onlar beni görsünler,

fakat ben onları görmeyeyim”.

Hakk üstüne iki azap birden yazmaz kuluna

Ey günahların içinde boğulmuş insan,

Cinsin sana acımaz

Kim yardım edecek diye etrafına bakınma

Günahına ancak Settar olur Yaradan.

Eflâkî, Şems’in şehâdetine sebep olanlara uyduğu için, Mevlânâ’nın, onun cenazesine gelmediğini, namazını kılmadığını rivayet eder (II, s. 686, 766).

Sultan Veled, bir gün Mevlâna’nın oğlu Alâeddin’in kabrine ziyarete gittiği zaman,

**«Senden yalnız ihsan ıssı umarsa,
peki, suçlu nereye sığınsın»**

metninde arapça bir beyitle,

**«Ey kerem ıssı, sen, yalnız iyi kişinin
yaptıklarını kabul eder, yalnız onu
yarlıgarsan, peki, aşâgılık kişi, suçlu kişi,
nereye gitsin de ağlasın inlesin»** metninde
farsça bir beyit yazdığını söyler (I, s. 523).
[1]

Ey kınayıcı ve ey günahkâr

Hikmetin kapısını arala.

Günahtaki ince çizgiyi unutma.

Ey kınayan kınadığına bir daha bak
Şefkatli Peygamberimiz buyurdular :

**"Günah yapana zarar verdiği gibi karşısına
da zarar verir.**

Korkutsan başına dert olur,

Razı olsan ortak olursun,

Söylesen gıybet olur,

Ayıplasan başına gelir"

Ey dünya neden bizi bu kadar zorluyorsun,
Keşkeye günah dediler diye susuturuyorsun
Feryadımdır hakkım
Toprak olsaydım ile de bu işler bitmiyor.
Gözyaşıma ortak yine bir Allah'ım var.

İhramcızâde İsmail Hakkı

Not: [1] Bu beyit, «Mesnevi» nin ikinci cildindedir (Keşf-al Abyât'lı Mesnevi; Tehran — 1299 h. s. 112, satır. 24). «Mesnevi» nin ikinci cildine 662. de başlandığına göre Mevlânâ, bu beyti, oğlunun mezarına, onun ölümünden iki yıl sonra yazmıştır.

[MEVLÂNÂ CELÂLEDDÎN – MEKTUPLAR,
Türkçeye Çeviren Hazırlayan : Abdülbakıy
GÖLPINARLI, 1963, İstanbul Sh: 220]

ŞERDE Kİ HAYIR

Serçe Allah'a küsmüştü.

Günler geçiyordu ve serçe hiçbir şey söylemiyordu.

İçine kapanmış derin bir hüzne boğulmuştu.

Artık Rabbine bir şey demiyor ve onunla konuşmuyordu!

Melekler merakla Allah'a serçeyi soruyorlardı ve her defasında Allah, meleklerle "o gelecek" diye cevap veriyordu.

"Çünkü onun sesini duyacak tek kulak benim ve onun minik kalbindeki derdini anlayacak olan da tek benim" diyordu.

Bir zaman sonra serçe, kalbi hüznün, gözü yaşla dolu bir halde bir ağacın dalına kondu. Hiçbir şey söylemiyordu öyle sessiz sessiz bekliyordu.

Allah, serçeye seslendi.

Söyle bana! Canını sıkan ve kalbini hüzne boğan derdin nedir senin?

Melekler serçe ne söyleyecek diye ona bakıyordu.

Serçe mahzun biraz da sitemli ses tonuyla;

“Küçük bir yuvam vardı. Yorulduğumda dinlendiğim üşüdüğümde sığındığım. Kimseyi rahatsız etmiyordum ve kocaman Dünya’da ufacık bir yerdi kimsenin yerini dar etmiyordu.Sen onu da bana çok gördün neydi o zamansız fırtına? Esip yıktı yuvamı ve beni yuvasız bıraktı.”

Artık konuşamadı serçe sözleri boğazında düğümlendi.

Sessizlik Arş-ı rahmanda yankılanıyordu ve melekler başlarını eğmiş Allah’ın vereceği cevabı bekliyordu.

Allah; “ sen, o yuvanda dinlenirken seni avlamak isteyen bir yılan yuvana doğru geliyordu, seni yilandan korumak için fırtınaya emrettim yuvanı yıksın diye böylece sen oradan uzaklaşarak yilandan kurtuldun.

Nice belalar var ki muhabbetimle senden uzaklaştırdım ve sen kuşatıcı muhabbetimi görmüyor geçici belalardan dolayı bana düşman oluyorsun.

Serçenin gözleri doldu ve hüngür hüngür ağlamaya başladı ve onu çok seven Allah’ın şefkat ve merhametine hayran kaldı.

Utangaç bir sesle:

“Affet Allah’ım “ diyebildi sadece.

Ve gönül sözü Arş-ı İlahi’de yankılandı

“Affet Allahım!”

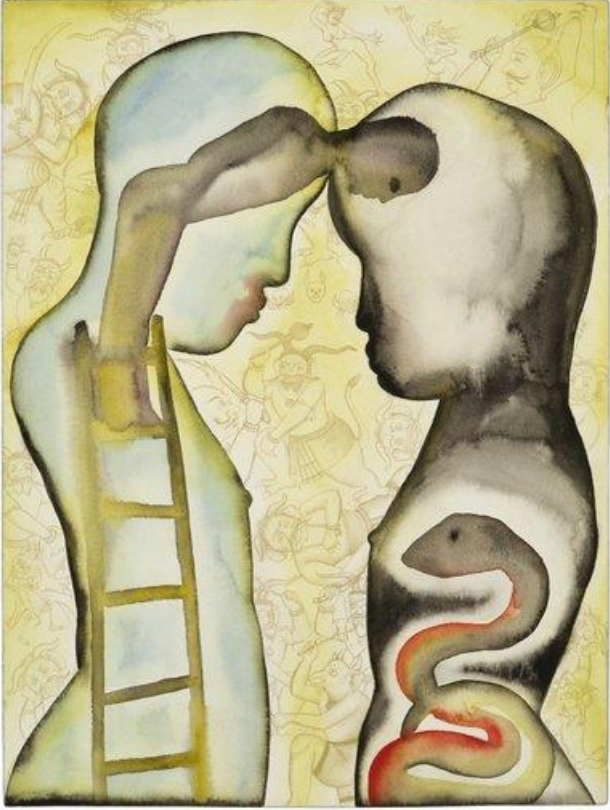
Başımıza gelen her musibbette,

elbette ki nice hayırlar gizlidir.

Rabbimize isyan etmek yerine,

olanda hayır vardır diyerek rıza göstermek
gerekir...

İÇİNDE ÇIK... İÇİNE BAK

Francesco Clemente

İnsan, doğuşundan, ölümüne yolculuk yapan...
gizemli yolcu.

Gitmesi gereken yolu, çıkılması gereken
merdivenleri var.

Kolay mı, dünyaya çıplak olarak geldi...

Diyorlar...nefis hayat merdivenleri

Bir çıksa, nihayetine ulaşsaydı

-belkide çıkmak için gayret gösterseydi...

Hangi merdiven basamaklarına engel koyacaktı ki...

Çıksaydı...

Kendini bulsaydı...

Bununla kalmaz ötekilerini de varırdı.

Fakat birçok insan bu yolculuğa hiç başlamadı... habersizmiş gibi.

Kendimiz.

Her şeyle olan kendimiz... kaderiyle başlıyor ve bitiyor.

Öteki

Sevdiğimiz veya kızdığımız ...

O/onlar, hiçbir zaman değişmeyecek ve değiştiremeyeceğiz.

Bir şansımız var...

Kendimiz ve değişebileceğimiz.

Ayrıcalıktır, bir yol göstereni bulmak

Fakat onunda gücü bizimle.

Nice emek sarf edilen insanlar var.

Onlar, anlamak yerine, inkardadır gayretleri...

Olsun...

Öteki, bize yol gösteren.

Lokman hekimin dediği gibi...

“İyi olmayı nerden öğrendiniz”

“Ötekilerin yaptıkları hatayı yapmamakla”
 demişti.

Her an bir şeyler öğreniyoruz.

Bakıyoruz... sevdiğimiz dünya tatlısı

Biricik insan...

Sıkıntılı...

-hayatta şansız olanlar var, demek yetiyor mu..

Korkularıyla üzüntüleriyle hala ayakta...

Diyorsun ki, kendine..

” Hayat ona biraz sert davrandı.

Şükret haline

Bunların hiçbirini gördün mü...”

O insanüstü,

Hayran olduğumuz kıskandığımız ...

Sonra kendimize dönüp, şanslı olduğumuzu
düşünüyoruz.

Sevdiğimiz kıymetli insan,

çok kişiden daha iyi kalpli ve yetenekli ...

Nedenler ve niçinlerimiz... cevapsız kalıyor...

Yine kendinize bakıyoruz.

Meğer üzerimize kalın bir perde çekmişiz.

Onun üzerinden hayata baktığımızı görüyoruz.

Kaldırın ve içinize bir daha bakın:

“Bunları görmek için, ne engel oldu”

Geç kaldığımızı üzüyoruz.

Basitliğe indirgediğimiz hayatımızı ve düşüncemizi görünce...

Fazladan hayallere daldığımızı...

Ah... göremediğimiz güzellikler...

Ne çoklar.

Şanslıyız... geç kalmadık.

Bir silgi bulalım...

Sileceğimiz ve yeniden yazılacak, gizemli güzelliklerimiz var.

Şimdi merdivene çıkma zamanı...korkmayın.

Ayağınız kayacak olsa da... içinizden dışarı düşmeyeceksiniz ...

Havaya atılıp, ana kucağına düşerken kahkaha atan... bir bebek saflığıyla... tekrar...

Kendimizi tanımaya çalışalım, ulaşmamız gereken konuma varalım.

Gördüğümüz ne olursa olsun, karşılaşacağımız şey..

Nefis merdivenin başında sevdiklerimiz

Bizi biz yapan olacağından... mutlu olacağımız kesin.

Kavuştuğumuz ise aynada gördüğümüz gibi, yine kendimiz.

İNSANLAR KADİR GECESİNİ ARIYORLAR

İnsanlar kadir gecesini arıyorlar...

Dündü mü!!!... bugün mü!!!.... diyorlar!

Kulların ibadetleri cennete götürecek olsaydı başta Azâzil cennete giderdi.

Bizleri, sevgimiz, aşkımız ve Yüce Dostumuzun rahmeti yanına alacaktır.

Allah'ım bizi sevsin.

O sevmedikten sonra ne yaparsak yapalım...değişen ne olacak ki?

Şeytan, bugüne kadar bütün kadir gecelerini meleklerin hallerine bakarak biliyor/bildi...

değişen neyi oldu?

Bir gönüle girmedikten sonra...

Gönülden düşene ahlar olmaz mı?

Sevgi karşılığı, O'nun Yüce Şanına saygı duymayı bilemedikten sonra

Hız. Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem'in yapmadığı bir şeyi yapmak...

"Arayınız" emrine muhalefet etmek...

Ne olur?

Cennete girecek amelimizi O'nun aşkına kurban etmedikten sonra

Bir gece fazladan kulluk etsek...

Ne olur?

Dostsuz cennetine varsak ...ne olur?

Hadi biz Kadir Gecesini bildik... bir fazlalık... ne olur?

Ayrıca şu gün deyip insanları bilerek veya bilmeyerek aldatmak...

Onların her geceyi ibadetle geçirmesine engel olmak...

Bazı insanlar gece geçmiş veya gelecek diye başka günleri ibadetsiz geçirmesine sebep olmak...

Şeytanlar Ramazan ayında bağlıda...

Bu keramet tellalları hangi sınıfa giriyor bilemiyorum.

Her şey bu kadar basit mi?

Her gece kadir demez miydik... eskiden